

Adrian Botez

MISTICA IERAII

Editura Rafet, Rm. Sărat, 2017

*Se dedică soției mele, ELENA,
cu toată dragostea și recunoștința, pentru
înțelegerea (cvasi-martirică!) arătată, de-a lungul
unei vieți întregi (...petrecute alături de mult-prea-
incomoda mea persoană...),
muncii mele cultural-literare!*

Toate drepturile aparțin autorului!
Copyright: Adrian Botez

MISTICA IERNII

MISTICA IERNII (I)

crivățul schimbat-a lumea în păduri de vrăjitoare
înnoptate – cad din cracă bufnițele cârtitoare
tulburi zări – văpăi ascunse – limpezi-ne-vor în ruguri
osteni-vom iarna-ntreagă l-ale demonilor pluguri

rășchirate gheare – cerul a rupt lunii beregată
nu mai este Făt-Frumosul ce gonea zmei altădată...
azi orgia cea de bezne scrie lege dezământată:
interzice Cosânzenei oglindirea preacurată

s-au ascuns fântâni sub glie – s-au spart stele în pocaluri
vine Împăratul Negru – asmuțind cranii din valuri
câinii latră în bejenii – iar arcușu-i frânt pe scripcă

a lui Noe arcă – astăzi – nu mai are nicio șipcă...
...intră-n peșteri oști de îngeri – Crist rămâne doar cu spinii:
tot alaiul sfânt îndeamnă să se-arate-**acum** blajinii...

MISTICA IERNII (II)

nămeți de flori se-agață-n ramuri
și vor cădea nămeți petale...
prin hoarda vieții fără hamuri
prin floarea ninsă-n loji regale

un sfânt fior călăuzește
iernatica bulibășeală:
prin nudul vieții moleșește

un dor de moarte – cumișteală...

dezmățul vieții – cancer liric
încă din cer jura oniric:
la-al morții mistic – unic schit

s-a vindeca – pururi sfințit...
...prefața iernii – oarba vară
mătăhăind – prin spini – spre Scară...

MISTICA IERNII (III) – E VARĂ-N TOT MAI IARNA MEA...

e vară-n tot mai iarna mea difuză
căldura nu ajunge pân' la poli
prin fraza vieții bâzâie confuză
o notă – răzvrătită-ntre bemoli

copacii ard pe dinlăuntru și s-afum'
sub preș degeaba băjbâi după cheie
trecut-a-n zbor pe-aici vre o femeie
dar n-am avut curajul să-mi asum

degeaba-i vară – păsări răzlețite
adună nori să plăsmuiască: plouă
s-au scurs fulgii-petale pe șoptite

dar n-au lăsat în urmă cheagul pentru ouă...
...aici în suflet fulgerele-ngheață
și niciun fruct – de fulger nu s-agață...

MISTICA IARNĂ (IV) – FĂRĂ CREZĂMÂNT

mistica iarnă – fără crezământ
dă cu săracul vieții de pământ
jungherul gheții i-l proptește-n gât
mult prea degrabă-l alduiește sfânt

au fost odată craii de zăpadă
și-au fost crăieșe – țurțuri de paradă
dar eu povestea asta salonardă
n-o oploșesc la mine în ogradă

suntem evanescenți supuși de nea
și ne topim în efemere focuri
am vrea să fim ce ni s-a scris în jocuri

n-apucăm vorba către zâna rea...
...mălai de soare picur' pe cărare
dar codrul alb ne-nghite în uitare...

PUȘCĂRIA DRAGĂ

n-aș vrea de lanțuri să m-atârne-n turnuri
viscol stârnind globule albe-n scrisuri -
dar pușcăria-i mediul meu de visuri
ea mi-e avere – pavază de bunuri

nu-mi tot veniți – duhnind a realitate
în teatrul meu – închipuind Cetate:
eu sunt bătrân poem războinic

și vă voi spulbera-ndârjit destoinic

voi – cabotini – nu-mi zgândăriți a viață
și nu-mi prefaceți strunele în piață...
...să nu vă văd – regalii ipocriți
căci sfinții-mi sunt umili – dar rămân sfinți!

JERPELITĂ IARNĂ – JERPELITĂ LUME

jerpelită iarnă – jerpelită lume
ați căzut mocirlă – nu toi de zăpadă
regii tinichelei – ruginite glume:
dacă vine Cristul n-are ce să vadă

ce-a clocit nemernic – iese de sub mască
zeii sunt rahitici – ora este flască
foc de sub noroaie nu s-a pomenit
viermi treziți dezbină albul monolit

totu-i iar greșeală – cartea s-a-nmuiat
șuieră sub streșini biciul de vătaf
au uitat și sfinții ce-nseamnă curat

iarăși măcelarii duc suflete-n vraf
...nu e primăvară - coma e de iarnă
omeniri de sticlă bocesc și se sfarmă

RUȘINE POSTHIBERNALĂ

au rămas grămezi ruine – plāvii de gunoi
după iarna-nvârtejită – torent și puhòi
ici și colo – case negre își ascund rușinea
punând palmi de mucegaiuri – peste sexscundimea

oamenii – vagi sedimente – s-au retras în larve
făcând mai scârboasă firea – aluviuni macabre
nu-i ce semeni – e ce iese – umilit Hristoase
lumile duhnesc neghioabe – numai piei și oase

a trecut vârtejul iernii – sănătos și crâncen
s-a ales în urmă-i mълul de idei – vast rânced:
ceru-i cърpa de șters sânge după viu măcelul

dar atárnă bleg – pe-ostrețe – șubred' catalige -
și de-atâta pustiire – zeei-ncep să strige...
...nimeni – însă – a fi față la atât penibil

nu mai poate - nu-i posibil! – ca să te obligi!

IARNĂ A FOST – ȘI VINE MEREU IARNĂ

iarnă a fost – și vine mereu iarnă...
demon bătrân – ce-i atractiv la mine
de-mi dai – mereu – doar„*bine de la tine*”?
te-ndrăgostiși de ura-mi și de karmă?!

și nu te uiți nici stânga și nici dreapta
suprema-ți grijă: să nu-mi scape-o catastrofă
și păguboase fie-mi mintea – fapta

amenajându-mi moartea – strofă lângă strofă

corb blestemat – eu nu-ți mai rabd iubirea
scurt circuit frânge-voi cosmos și ființă
doar ca să-ți văd pe chip (hidos!) uimirea

al demnității fulg chircească-te-n căință...
...tu L-ai închis pe Crist în propria-i vecie:
nestingherit - rămâi rege-n nemernicie...!

ADEVĂR

acolo sus în munții-nzăpeziți
pântecul Lupului urlă de foame
acolo arșii sfinți sunt lei cu coame:
legitimă sălbăticie-n codrii iezuiți

sânge se-ntoarce-n tatăl său de sus
precum apa la matcă – după revărsări:
s-a fost greșit în forme când s-a dus
izvoarele se-nțelepesc din nou în mări

e-o foame sacră de-armonie vie
e-o foame sacră de tăceri curate:
al zeului păcat nimeni nu-l scrie

crimele-s rugăciuni nevinovate...
...ascuns cuțitu-n superflua carne
prin noi icoane lumile să darme

PEISAJ MONTAN FINAL

orice veți face – eu nu voi vorbi
crivățul bate fără comentarii
vânturi – zăpezi – crevase – voi sorbi
zeu degustându-și pivnițe și-avării

pe fund de văi și-n toi de avalanșe
tac – nechimbând năpastei niciun semiton
de-acuma catastrofa-i un salon
în cari invit călăi din fel și soi de branșe

port razele-mi ființei în secret
fac concurență mușilor din lună
e clandestin orice cuvânt ori rună

cu munți mă șterg la gură – ca șervet...
...nu mă veți auzi cum năpustesc sfârșitul
nici veți simți: expie duhu-n râpi – coclitul...

PRIMĂVARA CE-A VENIT E-UN ALT SOI DE IARNĂ

primăvara ce-a venit e-un alt soi de iarnă
frigul sabia-și abate peste gât de ciute
soarele cu colți de gheață coasa și-o ascute
Sora Moarte are vorbe – tuturor le toarnă

să fii leu în înfruntare – sau măgar în ascultare?
viu să fii atunci când mori – înfruntând genunea?
mort de mult – lingându-ți lanțuri – să ratezi minunea?

...vii a sfătui cu mine: goală pungă am a dare!

nu mi-e bine nici acuma - nu știi de cald vreodată
am privit în ochi toți munții – liota și urgia
n-am învăț – ci numai piele: piele vinovată

ce-a plătit – cu mine-odată – toată-obrăznicia...
...solemn – zeii se uimiră de-atâta sfidare:
scuipați - pentru voi anume - gura-mi încă are!

CATRENE DE NOAPTE

hulubul hărțuit de noapte
s-a tras la cuibul lui de șoapte
iar din rășini de luni rănite
răsună glasuri răstignite

spălați cu raze bal de cer
prinții dansează dar tot pier
e un măcel de armonie
a fi nu vreau ce spui să fie

vreau cântec – stih și voie bună
să sting feștile de minciună
prin stih senin – prin cânt de strune
s-aduc lumina iar în lume

jos măști penibile – de glod!
rege de roade – crai și Plod
lor – magii mistici de norod
să ne rugăm - în sfânt exod!

PRIMĂVARĂ CURVARĂ

iar e-n ceruri vuiet – sfadă:
mugurii plâng sub zăpadă
umiliți de-o primăvară
și parșivă și curvară
ce-au avut-o-n Smârcul Noptii
derbedeii – mateloții
cuțitarii - ostrogoții

vânt – copaci – ninsori și stei
se taie toți între ei
păsările – sub pământ
cârțițe-s cu legământ
dibuind s-omoare-un sfânt

mumelor – huidumelor
vădiți-vă lumilor
scăpărați din cer și munți
să s-aprindă peste frunți
lumânări de înviere

nu lăsați ochi de muiere
să spurce comorile
și să-ngroape florile

nu lăsați urdorilor
miroasele zorilor
nu răbdați – pe-auguștii nori
iarăși – găinați de ciori!

STRĂINUL

molcom plutește pe uliți
nu ia sama nici la sulii:
fir de rază – prizărit
pălmile i s-au trudit
au muncit de s-au străpuns
frate cu mine-a ajuns

furtuna acu-i trecută
arătarea e tot mută
mută e - dar grijulie:
vede smulsă-o păpădie
iar îi pune temelie
frânte flori – el le îndeamnă
doamne le face de-nseamnă

drege fluiere de crini
să ai pe un' să suspini
domolește vânturi – spini
arde duh și stinge vini...

pui de vrăbii – prăpădiți
îi înalță-n cuiburi – prinți

trist străinul tot muncește
nu slăbește – nu grăbește
ci grădina resfințește

...gură-cască vin și pleacă

(suflet sec și minte seacă)...
...un copil numai – firav
din gură frumos zugrăv
a vădit chipul minunii
tăinuiește cu străbunii:
ei îi spun despre hoinar
că e Calfă de Tâmplar -
drege tot ce s-a stricat
uluiți își ține-n sfat:
unde lumii frângi țâțâna
îndeasă stele și luna...

soare nu-i încă deplin:
din orbite smulge spin!

...inorogii fojgăiesc
albi și sfinți de neam crăiesc
iar când treaba s-a gătat
se întorc la noi în sat
și se face-atunci un ger...:
vedem rateșul din cer!

străinul e vornic mare
la rateșul de altare:
împarte cununi – stihare
dezleagă cânt și cuvânt:
i-a schimbat și legământ
morții scoase din pământ...

...nouă lege și nou scut:
nu zăbovi – Duh – în lut!

IARNA LUMII

a pătruns iarna în măduva lumii
primăvara e iarnă – în verdele-i pal
poticnindu-se-n valul și-n spumele strunii
trece-ngânat și rânjind o mârțoagă de cal...

bat vânturi polare prin pulberi de regi
vârtejind și smulgând - coroana și capul...
toți sòrii din ceruri – o spuză de negi...
butucul se zguduie: el e casapul

izbind cu satâru-n risipi de rubine...
degeaba-ți întrebi și acuzi dumnezeul:
dugheana de sloiuri n-ascunde vreun bine

și-abia de acuma se lăfăie greul...
...n-am vorbe de rugă – dau demoni pe goarnă:
e iarnă...e iarnă...e iarnă...e iarnă...

IERNATICA VARĂ – CÂND TOATE-S RUINE

iernatica vară – când toate-s ruine
sfințenia-ngheață – în ochi și în vine
și-ai vrea să fii diavol – să nu râzi când plângi
cenușă-i averea de duh ce o strângi

iernatica vară – când toate-s ruine
doar fulgii de păsări – reptile divine
în crivățul verii plutesc – iar nu îngerii

pe stih răstignit – nu ai sânge să sângeri

căzute-n uitare și în zguri de vise
vezi oase și nu crezi – icoane aprinse
la focul de gheață-n pădurile ninse

de zguri și cenuși și roci de narcise...
...prăbușire-mpietrită – cerneli decrepitate
zeițe-n argile zac iar siluite...

COPACI DE CENUȘĂ SE SCURG ÎN RIGOLE

copaci de cenușă se scurg în rigole
e cerul scorțos de atâtea ispite
degeaba visezi la aezi și gondole
te sufoci de vâpăi – îngropat sub copite

nu zboară nici păsări – nu fâlfâie rază
doar bezne-aurite recit' cu emfază
lăută-ncrustată-n oceane secate
doar zbârnâie-n darnuri – zeiri necurate...

iceberguri de viață se sfarmă în lume
din țurțuri de vîpii – plodiri fără nume
tâșuri de colți se deschid spre Cetate

și rage tăcerea în suflet de frate...
...preacinstit derbedeu – ce vezi în muzeu
a fost cândva raiul – acu-i mausoleu...

MUSTRAREA LUNII

zdreanță-atârnă – soartă - frică
tot din mlaștini zei ridică
nu am somn de împărat
ci de-ocnaș din cânt scăpat

vor veni ciocli și ciori
arătându-ți cum să mori
dar deodată simt o palmă
luna-mi scapără sudalmă:

*“de ce-ai luat-o – cu cunună
pe smintita mătrăgună
când pe malul șanțului
fulger' floarea-soarelui?”*

*așa-i omul de râios
că-ntoarce totul pe dos
și-și înalță lepra-n băț
zică-i lumea șugubăț...*

*iarna și-o ia-n așternut
iazmele-n oglinzi s-ascut
alintă moartea și gerul
când sub brațe-i crește cerul...*

*ți-ai ales viață și chin
nu din cruce – nu din spin
ci din vis de stea nebună
fără glas și fără strună*

*urcă-n munți cărări de flori
prințese privighetori
banii răi ți i-or schimba
în șa d-inorog vei sta*

*noapte bună la năuci
cu mac roșu nu te spurci
din fântâni ies raze RA
depănând povestea ta..."*

AFLAT-AM CARTEA LUMII

aflat-am Cartea Lumii – care întrece zarea
își lăfăi' diamantul – în tihni – străfulgerarea:
prin cântec și versete – neamurgind pe zei
dau viu și fast luminii: Trufiile de Lei!

desfrâul de cuvinte se-nșiruie pe căi
prefac în torțe-albastre pe visătorii răi
în coacerea-aburindă sùflec aripi de îngeri
atunci când tu citi-vei – bogat în duh să sângeri

o lume-aleasă ninge – duhnește lumea veche
iar tot ce e nevolnic – e-mpuns cu bold de streche:
în straturi de lumină nevreame-alintă pâini

poveștilor din stuhuri le cresc aripi și mâini
cu care ne frământă văzduhul de tămâie
ca dintre torțe toate – doar Cristul să rămâie...

RUGĂCIUNEA

s-a aprins un rug pe muchia vieții
ard într-însul și nădejdi – și gânduri
cineva cioplește patru scânduri
cineva a sugrumat sticleții...

n-am ales – culeg din drum neghină
grâul nu e pentru rătăciți
de mișc mâna – demoni răsăriți
numără de zor cât înmulții la vină

prăbușit de-atâta rea-credință
îl visez pe Mirele Hristos –
Cel ce-mi lămină păcatul pân' la os

iscă vin - din apa-neputință...
...vino – Criste – -n holda-mi de păcate
fire și ființă arde jumătate!

NOU IMN CREAȚIUNII

ostenit de-atâta cale
și de-atâtea osanale
vine Cristul prin haznale
pași-I scriu stihuri finale
epopei de mahalale -
bârfe-iscate pe binale...

schit și munte și poiană
nu-I mai înfloresc sub geană
a trecut vremea de-altare:

sori se-nmoaie-nspre culcare

catifea de beznă lină
tot foșnește prin Grădină
...șerpuiște-un șarpe nou...:
nouă e zugrăvitura
de-nceput roagă-se gura
duhul însă bine știe
că la fel totu-o să fie...:

dimineață pentru noapte
spintecând fructele coapte...

*

inorogi erup albi dinspre umbra poienii
luminile-n trepte ne cântă făptura:
raze plodesc - printre sfinți - mirodenii
miresmele vieții în rai umplu-ți gura
cu viers de vădire-a minunii banale...
stepe de cântec roiesc – nu-s zăbale:
taifas e-n pădure – Sfânt Duh – haimanale...

...refren ți-este gestul și lună privirea
Crist veșnic îți scrie în suflet psaltirea...
pe firul de iarbă azi șuieră roua
(e-un șarpe în vis – altu-n steaua Virgoua!)
vestind între firi neschimbarea plămădei...

...ne fi-va spre pururi Icoana Pleiadei:
durerea din rază se-nchipuie „noua” -
o lume ce-i zicem – mereu – că-i „*de-a doua*”...

SPÂNATIC GÂND – FĂRĂ TEMEI ORI ȘART

spânatic gând – fără temei ori șart
îmi pisăgește soiul – și-așa spart
încep să văd în vară țurțuri pe trifoi
norocul s-a uscat - otreapă - pentru noi

neliniști și dureri doar plouă-aici
în rest – pustiu și scorpii și furnici...
cu seara vine – falnic – și noroiul:
muntele scade – crește mușuroiul

nu-i soare – nu e lună: nori de tină...
un Domn își scutură și strai și vină
aruncă-și din copită încălțarea

și stinge-n fiecare lumânarea...
...dar eu păstrat-am 'nuntru o scânteie
și-o rog să-mi ardă-n orișice idee...

DORINȚĂ DE DIMINEAȚĂ

pompându-și ritmul cântului sălbatic
păsările din copac nu ostenesc:
e-atât de dimineață-n cer acvatic
iar eu învăț să nu mă plictisesc

aș scrie-n stihuri mii de evanghelii
dacă oratoria lor ar fi pe rând:
dar păsările cântă întru arhanghèlii
iar nu pentru-un pârlit de *“unde-când”*

păcat că soarele va răsări
iar simfonia s-a zburătăci:
aș vrea o purure mahmură dimineață

nu-nceapă raza-a fire precupeață...
...prea i-am lăsat tiranică putere Lui
însfioșând umil lăuta stihului...

PREAGUNOIERE SOLITUDINI MUTE

preagunoiere solitudini mute
de vase scumpe – sparte la furie
și legumind trecuta lor virtute
când zac – acu' - -ntre zòi și-o scăfârlië

această umilire – între stele
oare-i la fel de jalnică și crudă?
regala lor lumină – grea și nudă
e-nchisă – sfânt – de-aceleași vechi zăbrele?

nime-ntru nimeni nu mai crede – veșnic
sau ne-a uitat frățânele ceresc?
sau poate Crist – văpaie într-un sfeșnic

își oglindește-n noi – păcatul său lumesc?
...Potirul Graal s-a înfrățit cu vinul
și – amândouă – dogoresc suspinul....

SEMNE (cântec din Ardeal)

ni la ea câtu-i de mândră
c-o fâtat un pui de urdă!
nu să uită nici la stele
să priceapă șagă-n ele
nu să uită nici la lună
n-aude muștrare-n strună...

nu fi mândră – fata mea
că pruncu-ți s-o rădica
ș-o face prăpăd în țări
ș-o seca și râu și mări

nu e vremea bunilor
e plânsul străbunilor:
tot ce naște iscă fiară
stinge foc – sleiește vară
putrezește roadele
împânzesc iscoadele...

roagă-l pe Hristos de fum
să mai facă înc-un drum
să scăpăm de pruncii-fiare
să ne strecurăm din gheare
să mai facă înc-o scară
nu toți bunii să ne piară
și să ne suim la cer
să stingem și râu și ger...

...Hristul iar se răstignește
pruncii-fiare împlânzește
și-om mai apuca o zi

icoana om dezvăli
focu-n vatră-om primeni
ștergarele s-or albi...

...iar voivozii vor veni
sfinți la geamuri om găsi...

BALADĂ (din Ardeal)

câine rău
la făgădău
alei – ospătăm din zgău

a venit o cucuvea
să-mi dea – iarăși – vestea rea:
voivozii nu-s în pridvor
casa mea n-are cuptor
îngerii sunt petrecuți
sfinții din cer sunt căzuți
ograzile risipite
zeițele cătrănite
...vatră fandosind ispite...

alei – ciufă cucuvea
mai amână vestea rea
până-mi găsesc copârșău
să mă-ngrop la făgădău
și să trec în ceea lume
făr' de vești și făr' de nume

ce-mi lipsește – oi găsi

voievozi de nouă zi
ce nu știu – poate-oi afla
și mi-o pune Dumnezeu
inima la locul său

...ca să uit de făgădău
să gonesc câinele rău...

COSÂNZEANA

se dedică soției mele, Elena

am trecut prin zori cucută
Cosânzeana e pierdută
a venit un mag la mine
să-mi încredințeze rime

magule – acum e ger
bocet sui' din cer în cer
jalea către Lună vuie
căci Iubirea uite-o – nu e...

nu poți scrie stih de rană
fără Sfânta Cosânzeană
gnomii plâng pe-umărul meu
scriu cu lacrimi: **“Dumnezeu...”**

doar ondine unduiesc
pân' la Hristosul ceresc
trupul lor de rugăciune
arde împletiri de rune...

Cosânzeană – Cosânzeană
privighetoare Ileană
sufletul cu toți jertfim
între noi să te ivim

doina iar ne mântuiescă
hora pas să-și răsărească
și să iște – la chindii
Sfintele Entelehii

...Cosânzeană – Cosânzeană
cântul meu și stih de rană...

ORFANUL DIN LUNĂ

nave divine-acostând colo-n lună
vise fierte și triumf de nebună
aș vrea să întreb – stihu-n gât se răzbună
iar îngerii diavoli mă-ncifrează în rună

dacă pleci – dacă pleci – încuie-mă-n cale
nălucile vin îmbrăcate în zale
mă calcă în tropot și strig mătrăguna
să-nvie-n povești măsurate cu struna

nu pleca făr' să iei stihuirea cu tine
să mă-nveți pe de rost – ca pe-un stup de albine
nu pleca în imperii de ceață și brumă

făr' să iei Poezia – deasupra de spumă...
...a plecat – și rămas-am orfanul din lună

culegând și-alegând: floarea rea – floarea bună...

AM AJUNS FLOARE-N COLIND

licărind și priticind
am ajuns floare-n colind
cântă-mă – să nu mă uite
flori și păsări și cucute

nu sunt rău și nu sunt bun
poți să m-agăți în alun
să descânți cu mine luna
și Mireasă Mătrăguna

sunt un puișor de Crist
în scutece de-ametist
nu sunt trist – dar nici nu râd
nu chem călărețul hâd

va fi lună – va fi soare
furtună ori numai boare
îți voi îngâna-n ureche
despre zidirea cea veche

noapte bună – om năuc
da – ai văzut doar un cuc
și de ți-a cântat din față
uite – vezi iar dimineață

...dar de ți-a cântat din spate
ia-ți toiag - și intră-n carte...

COLINDUL

citesc de zori
și răsar flori
un vânt de gând
mă vrea plângând

lacrimi și stea
ajung la Ea
Cea Preacurată
grea nestemată

și gându-nnod
mă isc voivod:
mii de cununi
prind în năvod

ieșit din lut
acum sărut
văzduh de mieri
și devin ieri

sfințit de vis
te-ating cu zbor
și-acum vezi scris
nor de cocor

...și iarăși vin
să te fac crin...
suit pe grind

mă fac Colind...

RĂZVRĂTIRE ÎN GENUNCHI

RĂZVRĂTIRE ÎN GENUNCHI

o șleahță de tirani celești făcură lumea asta:
făcură stele și lumini – noroi și omul... – basta!
n-aveau cum întreba: ”*centrează...tot ei dau cu capul*”...
aflară făcăturii legi... - ...frumos mai e Casapul!

firește – Legea-i pentru pulberi – nu pentru-„*Ncoronatul*”
lumina ce-a venit spre noi – la El nu se întoarce...
iar de ne plângem – are slugi: „*nu-i El... – ...e 'Ncornoratul'*”!
...nimic din ce s-a scris în Lege – de-un univers încoace

nu-i sfânt și nu-i frumos – nici bun – golanilor din ceruri:
batjocoresc tot ce-au făcut – râd de-mplinirea Legii
ei sunt „*de sus*” – noi plângem jos: târâm în bezne fieruri...

...noi ne-ntrebați – noi umiliți: cârtirea e-n solfegii...
...dar ei – pe noi – nu știu de ce – cu silă – ne-au dat firii:
îi oglindim – de jos în sus – pe Monștrii Nemuririi!

PROPUNERE

plicticoasă lume – plicticoasă marea
cât de plicticoasă e prostia-n oameni
de atâta lene – putrezit-a zarea
cu cel din oglindă nu te mai asameni

limba se destramă – vom fi cimpanzei
se împute pâinea – fug din ceruri zei
s-a impus pe scenă omul urlător

nu e rost în pietre – duhurile mor

s-au uscat și munții – ochii în găvane
asfințesc de veacuri – imagini tirane
sting în noi icoana nădejzii credinței:

suntem cavalerii zgurii neputinței...
...devastată-Ți este – Doamne - -orice Zidire:
frânge din vecie nouă lume – fire...!

VIN HINGHERI DE PESTE DEAL

vin hingheri de peste deal – suntem primii câini
șbilțul ne sugrumă vruta – amânată-n „*mâini*”
ne smulg grabnic blana firii – azvâliți în groapă
redescoperirăm glodul – nicicum altă apă

merităm această moarte – după-așa viață
urinând peste minune - raiu-acum e greață...
javre-n firi – iubind noroiul din altar de zoaie
turbare-am lătrat – spre ceruri – spre zeii-șiroaie

rugăciunea-am înălțat-o tot din șanț în șanț
până toată luminarea am făcut-o lanț
...vin hingheri de peste deal – moț la dinții grăpii:

într-o lume pângărită – au treabă casapii...
...horcăind în șblilț de cânepi – ăsta ni-este graiul
azi se-nchise prăvălia – 'geaba-i altfel raiul!

EU GRELE DRAPERII AM TRAS LA SUFLET

eu grele draperii am tras la suflet
umbrtit – să pot dormi această lume
în pod – la șobolani – oprit-am umblet
în pivnițe – poruncă zgurii să se-adune

cu-o iarnă de stafii umplu-am balul
eu dorm – visând la lebede polare
danseze-și moartea blândă carnavaul:
am stivuit nămeți de amintiri barbare

nu mai stârnesc în munți vreo întrebare
izvoru-și tace rosturi – dinadinsuri
sub gheața mării nu mai este mare

peștii-au încremenit: sunt zeii din abisuri
...nu faci ce-ți place: mângâie Frumosul
așteaptă iarna – să ucizi mirosul...

CĂLUGĂRII CEI ROȘII

prin vânt tăios – tăind poteci în gune¹
Călugării cei Roșii luminează
nămeții pier topiți în rugăciune
și bufnița din Yggdrasil veghează

¹ -În *Vede* se menționează că materia din Univers are trei culori: **Lohit** (sau roșu), **Shukla** (alb) și **Krishna** (negru). Ele reprezintă cele trei Guna-uri: **Sattva** (cea albă și pură), **Rajas** (cea roșie și ambițioasă) și **Tamas** (cea neagră și leneșă).

Călugării cei Roșii – isterie
a Sattvei năzărite printre strune
din stele - fulgi - din Rajas – o minune
aleg: iar suflete pierdute-s o frăție

să nu-ndrăznești – o – Tamas – printre regnuri
să sui spre-orfanul – Gràalul Potir!
nu vă ciocniți de gândurile-icebèrguri

ci-n ascendența Firii – aflați fir!
...nu – Ariadna nu ne-a blestemat:
e raiu-n noi – mereu – nevătămat...

GOL ORBULUI DIN LUNĂ

mă sculai în miez de noapte și-i spusei nevestei (ăla micu'
nu mai dăduse pe la noi – părinții lui - de câteva
secole...da-da - noaptea niciodată nu dormea
pe-acasă...iar ziua – ziceam noi – merge
la treabă...): „**măi nevestă - de ce și pe
unde umblă ăsta micu' – de prost – așa - tocmai
noaptea - ca zănaticul
pe-afară – și-i plac furtunile stelare – mai mult decât
Calea Lactee de-aici – de pe
vatra noastră – de-acasă?**”
...nevestei - sculate proaspăt din
somn – nu prea-i conveni dezbaterea
mea - se șterse la ochi și blești ceva din gură
nici ea nu știe ce – ...**când se porni - deodată – ca din
senin - potopul de
stele!**

ăla micu' intră atunci pe
uşă - şi ne zise – bucuros nevoie mare: „**eu l-am făcut
potopul ăsta – eu – da – vedeţi, băi? - voi nu v-aţi
fi priceput!**” – dar eu i-o întorsei:
„**băi orătanie – bagă-ţi aia-n
izmene - fi-o fi rămas pe-afară de la
potop – ai? - ...şi vorbeşte cu tat-tu – domol şi
neaprints – cum fac toţi
oamenii – cu părinţii lor: zi – mă - de ce crezi tu că
are nevoie lumea asta a
noastră (...şi aşa
bicisnică...) - acuma – vai de capul ei - şi de-un potop de
stele? - ...ia zi-mi tu mie –
să nu moară tat-tu de tot prost!**”

ăla micu' – încruntat - țepos nevoie
mare - şi greșos de i se strepezeau dinții când vorbea – scui pă
aşa – printre canini – „**nește**” vorbe „**deștepte**” – el
către noi (...oul către găină...):
„**băi – aceștia – dacă nu eram eu și ceilalți zănatnici și
lunatici ca
mine – n-aveați pe lumea asta nici vulcani – nici
munți ori câmpii și ape... – și stătea - și
acuma - Gol Orbul din Lună - ...bă
vai de capul vostru – stați - rămâneți naibii acolo pe
vatră – mâncând din Calea voastră
Lactee – corăsli-vi-s-ar
Laptele Căii voastre de
limitați – fără universitățile
vieții - bă! - ...că eu mă duc să mai fac
ceva – pe-afară – din ce-a uitat Dumnezeu să**

*facă! - ...să nu mai stea
singur și sterp – stingher printre vechile
lămpi stinse sau sparte – de pe ulițele
cerului... - să nu-i mai fie frică – **Gol
Orbului din Lună...**”*

...deh! - copiii din ziua de azi! – ce poți să le mai
zici – decât...ptiu! – Doamne
iartă-mă! – ...că era să stric laptele cu
vorbele mele încrucișate pe capul
nebunilor – și puse ponciș pe burta
furtunilor...

...l-am văzut și eu – azi-noapte – pe **Orbul
din Lună**: stătea bine-mersi – pe o buturugă de
lumină – și fuma de zor (gol-gol – da' de fumat
fumează ca un turc!) – dintr-o pipă
veche și înnegrită... – eu zic că
dinainte de potop...: „*de ce fumezi – bă? – îl întrebai
prietenos – o să te întuneci de tot și la toate...ca un horn de
lume...*” – dar el - **Gol Orbul din Lună** - îmi
zise: „*dacă asta m-alină – de ce-mi cauți tu pricină? –
hornu-i bun și
el la ceva – iese prin el fumul...iese puroiul...nu doar pe mine
m-alină – o să vezi – nici cei dintre voi – când mă
văd (că nu-i văd!) și m-aud (că nu-i aud!) – nu mai
suspină...*” -

...și **Orbul din Lună** - așa – pe nepusă masă - zvârli
fumul scos din
pipa lui (aia neagră și
veche) - peste toate necazurile aprinse-jar ale
lumii mele – de dedesubt de

stele

...și - deodată - s-a făcut de necrezut
irizată – binecuvântată
pace – ca-ntr-un nou
rai de albine - dar asta nu la toți le
place... - ...băăă! – c-așa-s toți
oamenii: să le dai ce l-ei da – și tot nu-i
bine

NU-ȚI MAI AJUNGI SĂ FII: DOAR DEMON ȘI CĂLĂU

nu-Ți mai ajungi **SĂ FII**: doar demon și călău
ajuns-a balamuc făcuta-ți oarbă
nu poți fi bun – când nu ești decât rău
de sânge-oceane-Ți șiroiesc din barbă

ești dumnezeu de steme aurite
săracii-s agățați – toți – în cârlige
ajuns-ai un Irod pe catalige
rază de-ai fost – bârfesc doar scrise mite...

zoiț în nimburi și-n dezertări-credințe
ai creat cer din sumbre turpitudini
pricepe-odată-a' noastre neputințe:

un zeu eroic naște certitudini...
...zgârii zadar pe-o cobză: veșnicia!
...nu-ți gângăvesc demagogia - nici trufia!

PENIBIL

le dă sifon claunilor – drept în
gură – se dă peste capul
stelelor – a-mbătrânit cerșind – de la
idoli – o glumă
bună

e-atât de penibil – e-atât de
penibil...

într-o zi – va ajunge la
capătul lumii – numai în
slip și cu o pereche de
ochelari – în loc de
ochi

într-o zi – va ajunge la
marginea lumii – spunându-și - în șoaptă - că
totuși – mai are de spălat
vasele din chiuveta
bucătăriei

și – în tot acest timp – prin
fața sa defilează – imense
navele-amiral (salutând – solemn și
senin – cu deplin desfășurate
ceruri de pavilioane
roșii) – din flota secretă a lui
Dumnezeu

ÎNCREDEREA-I OTRAVĂ TICĂLOASĂ

încrederea-i otravă ticăloasă
orbește cel ce-o lasă-a-i fi stăpână
pe drum drept – deodat' calea-i clisoasă
și luneci: te-aștepta moartea bătrână...

hulubii cânt' – se-mperechează – zboară –
tufișu-aprinde pușca de vânare:
îngeri se prăbușesc – așa - -ntr-o doară
ochii s-au stins în zgura de sub zare...

...să fii stăpân – s-ucizi – să te ucizi?
sau să fii bun – încrezător în stele?
toți filosofii lumii-s agurizi

nimeni nu știe-a osebi-ntre rele...
...trăiește-ți viața – printre ramuri 'nalte:
când vei muri – nu-ți pară rău – încalte!

PARADOXURI DE LIMITĂ

Venus – ca femeie – a simțit că i-a dăruit mai
mult decât avea ea de dăruit – deci
l-a dat - pur și
simplu - afară – iar
el - străfulgerat de
golul absolut și
simțind că e mai prost decât
oricând – s-a grăbit să scrie
versul genial

iată de ce supermarket-urile duc
mereu - lipsă de
astrologi profesioniști – și apelează – de
nevoie – la banali
cerșetori – la hamali
benevoli

O DISCUȚIE CU VÂNĂTORUL

-*ia nu te mai
buricà atâta – ce dacă ești
Etern-Ghinionistul Orion? – păi dacă
ești așa frumos – de
faci până și
Peștii să râdă – eu cu
ce să-ți ajut? ...și nu mă mai bosoli – pe
la coasta de drac - cu
javrele alea răpănoase-ale
tale – rebegiții tăi de
Canis Major – Canis
Minor... – ...sper că
<<Minòrul>> nu ți-o fi căzut la
așternut – Doamne
păzește...în
definitiv – ar trebui să-ți pui – mai curând
întrebarea: <<de ce tocmai Artemis - Ambițioasa
Iubirii și Axa Lumii - m-a
Săgetat – în
anonimat?>> – dar tu...stai cu piciorul din
mijloc – rășchirat*

obscen...relaxat și
degajat... - n-ai
treabă! - de parcă ai fi singura constelație din
univers – de parcă ne-ai avea – pe toți – la
degetul mic – sau la ăla
mare... – ...naiba să te ia de
măcelar tâmpit și
nesimțit!”

-“de ce nu m-aș burică – dac-a venit
vremea mea? – nu mă
plouă decât cu săgeți puse cu
mâna – ca leacul pe rană – nu mi-e
vânt decât lumina... - ...iar de pământ și de
scorpionii lui scârboși – m-am săturat – <<**m-am
hrănit**>> – cum îmi zicea
bunica – pe-atunci nu știam decât să asmut
păsările – una deasupra alteia - să
zboare...până ce ajungeam la
prima mea dragoste
oarbă – Èos...”

-bine-bine – dar în bordelul ăla
olimpian – nu-ți vine – câteodată
dorul de
clipă? – de trecerea peste Podul
Tuturor Stelelor – intrat în
risipă?”

-“ai mai văzut tu – pe
cer - vreo
pasăre să treacă? – vreo rândunică să-ntunece

*cadranul orologiului celui
fără de ace - al lumii? - ...toate-s
acum - îngeri refugiați – sinistrați – în
ceruri...aici – unde – din voi – ăștia – bombănitorii cei
ne-constelați – nici ciolanele nu vă
este scris să v-ajungă...”*

*-“...stai
așa - à propos de
scris: o epopée ți-am
dăltuit - în
foiletoane – Or-Ioane – pe patru-nsângerate
piroane - confundând numele
tău cu numele lui
Ion al meu...și
nimic! – n-ai grijă – constelatule – că tot în
hățișuri ți-e scris să
-amurgești...”*

*-“mi-ai scris și
nu ți-am răspuns?”*

*-“îhî...cam așa
ceva...”*

*-“scuză-mă – dar aici – în ceruri – scrisul este doar
zgură de gând – rebut de
sânge flămând...noi nu...”*

*-“ei – lasă – Vânător tembel – vei încerca - chiar pe
pielea și lumina ta – ce-nseamnă un
Print Rebel – Neam de Demiurg Castelan*

*dacă nu mă-nșel...: răzbunarea scrisului pe stele – va
stinge toate constelațiile și-i va
afuma pe toți
constelații – Beteagule de Forme și
Mistice Desene-ale
Copilului Veșnic: vei vedea că
atunci când o vei striga – ori
șuiera (cum ești tu
învățat...) - pe
Mâna ta – Dreapta – ca și pe
câinii tăi – ea nu va mai răspunde - din harfă - la
Numele Celest (asemănător cu fascinanta
macabra - **Ulalume**...nor de
lume...): <<**Betelgeuse**>> – ci va
guița și
sughița – chiar în
cocina mea!”*

...și - uite-așa - l-am lăsat cu gura
căscată-a uimire nemiruită - pe
Nebulosul Asasin de
Stele – pornit pe rele – chiar dintre
coastele mele... - ...și i-a căzut și
Centura – de i se vedeau toate cele
Trei Rușini - rădăcinoase
caraghioase și grele...
i-am vârat – adânc - mâna în
Oală – i-am furat
Grebla și alte
cele - și astfel – Regalitatea
Crimei Celeste-a amorțit – s-a lăsat
despletită și re-mpletită

țesută inestetic – ba chiar
pocit – din paiete și
nuiele - între-ale Parcelor
oarbe războaie și strâmbe
îglițe și andrèle...

CABOTINISM

primăvară bearcă – prafuri de asfalt
fată alintată – curvă viitoare
ai prostit și Lună – ai chiorât și Soare
în oglinda casei nimeni – niciun salt!

stema de pe cracă a rămas tot cioara
ceru-i varianta preșului călcat
totu-i sclifosire – nu e primăvară:
doar mixăm bordelul cu un zeu trucat

nu mai funcționează muguri enigmatici
smiorcăim la ușă – gazdei cerșetori
până și-ucigașii – rotind ochi sălbatici

cabotini sunt – bieții: teatru de-amatori...
...am vorbit cu vâlve – zăpezi fără fulg
repetăm la urme: mă duc să mă culc...

MIZERIE PRINTANIERĂ

primăveri tomnite – târfe păguboase
răzgâiate-n ode fripte la trombon

gulere și suflet – tot de molii roase
răsucite trupuri – ca de tirbușon

frumuseți zvântate – eșuate-n crăci
învierea firii: bancul sec al serii...
cavaleri-copacii au putoarea cèrii
pășările-îngeri se târăsc – libărci

vânt grețos agață fecioria lunii
chipuri se-ngustează până la răspăr -
e-n cenuși de vierme - scânteierea strunii

criminalu-i strigă sfântului: „*scump văr*”...
...boală fără nume - de copii-bunici:
ruginit-a-amorul - și-a vomat limbrici...

NOI SUNTEM MORȚI – 'NAINTE DE-A FI VII

noi suntem morți – 'nainte de-a fi vii
glòrii-vultùri - tragici în colivii!
...printre stafii e balul cel etern
îmi pipăi inima: nimic sub stern!

noi suntem morți - 'nainte de-a fi vii
căci Cel Bătrân și Răzgâiat ne vrea supuși:
Om - Răzvrătitul fără interpuși
Om - Solidarul cu-alte mii

...e noapte peste balul strigoiesc
căci ne-a tăiat lumina Cel Preabun -
dar cum – nerușinat - să-l și iubesc?

după ce-i ranchiunos – e și nebun...
...găsiți-vă un zeu de stat la vatră
nu grobieni – tărcând vorbă mulatră...

DISCUȚIE PE STOMACUL GOL

“-omul acela a crezut că va trăi – chiar cu o zi înainte de a muri!”
“-chiar așa? - a crezut că va trăi – chiar cu o zi înainte de a muri?”
“-da – să moară mama – chiar așa!”
“-las-o pe mă-ta! -...și zi-mi mie altceva (...phi! – ce-mi mai ghiorăie mațele...bine – nevastă – deci n-ai avut vreme să-mi faci aseară pachet – hai?...lasă-lasă...ne vedem noi diseară...): ...dar – cum îți ziceam - în dimineața zilei când a murit – ce anume oare a aflat el – de și-a schimbat părerea – pe una de moarte? – de ce nu s-a uitat la cer – să vadă cât de-nvăpăiat este – de ce n-a ascultat păsările din pomi – care te asurzesc cu cântecele lor de bucurie? - de ce n-a privit liliicii-nfloriți...că-i primăvară – bă! - ...de ce l-a apucat – așa - taman în dimineața aceea – gândul de moarte? – de ce? – eu asta mă-ntreb – și nu-s

dumirit deloc!”

“-păi...vezi tu... - ...mda...phieu știu... - bă...nu mă pricep nici eu...”

“-...lasă – bă - că nu te pricepi tu și la

altele – unde chiar ar fi trebuit să

te pricepi... (...băi Firfîrică – un' te

duci – de-alergi așa ca după

tren - bă? – aaa – la <<Fast Food>> la Chioru' ? – păi zi-i

așa...Firfîricus dragule...păi uite - ia-mi și mie ceva de

crăpelniță ... uite

banii - ce să-mi iei?- păi - un hot dog...

...ceva – că

leșin de foame – zău!) -...unde ajunsesem? – aaa

da...stai așa că-mi adusei aminte – nu

mai da din umeri - ca handicapatul! - ...așa... dar

zi-mi tu mie una: și de ce

trebuia el să moară – tocmai în

ziua următoare zilei când credea în

viață?!”

“-da – poate că ai – și tu - ceva

dreptate...nu-mi dau seama ce-o fi

fost în

capul lui...”

“-...paie! – îți spun eu!...paie! - ...și de ce

trebuia – neapărat – să

moară – în ziua când a murit? – oamenii

nu trebuie să moară – ei sunt

zei!”

“-dar de ce numai omul nu trebuie să

moară?! – animalele nu sunt – și ele – creații ale

Lui Dumnezeu – deci

copii ai Lui Dumnezeu? – cu ce e mai

*copil al Lui Dumnezeu – un om – despre care se
știe – de-acum – cât de ticălos
este – și egoist și trădător și mincinos
și...? - decât un pui de ciută sau
decât un bou din cireadă – ascultător și
muncitor pe brazdă – cât e ziuica de lungă...mai exact – cât
e ziuica oamenilor de la crâșmă – care beau - chefuiesc și-o
bat în cap...?!”*

“-dar omul este

creația zilei a șasea...nu ca...!”

*“-chiar așa! – omul este creația zilei a șasea – deci
e făcut numai din resturi și din*

*vechituri – numai bune de-azvârlit la gunoi! – nici nu știu
dacă Dumnezeu prevăzuse – încă de pe atunci - de
la-nceput - coșul de gunoi...”*

*“-mda...îți dai seama ce măreț ar fi fost
omul – dacă Dumnezeu ar fi avut
inspirația să-l facă în*

*prima zi a creației sale? (...mersi – băi Firfirică – să ai
parte de*

*mă-ta... stai – nu-mi mai da restul...că-s
sătul - până peste cap - de
resturi!)”*

*“-nu – eu cred că Dumnezeu știa foarte
bine ce catastrofă va
ieși – oricum – ori în prima – ori într-a
șasea zi a creației Sale – și într-adins a
amânat toată*

*afacerea...a tot tras de
timp – până s-a făcut
de-a șasea...!”*

“-de ce – bă - deșteptule? - ca să nu strice cumva fasonul

*creației chiar din prima
zi – și să nu-și strice cheful...? - ...ăăă?”
“-cheful ca cheful – dar s-ar fi îngreșat
El - <<din prima>> - și s-ar fi lehametit – chiar
de la-nceput – chiar înainte de a se apuca de
făcut – de creat
ceva...”
„-dar – în definitiv – de ce a ținut Dumnezeu ăsta – morțiș
să creeze lumea – să creeze
ceva? – nu putea face
altceva?”
„-mda – vezi tu – de aia se zice că omul a fost făcut
după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu – că
are mișcoriciul ăsta – de tot trebuie să
facă el ceva – bun-rău – dar să
facă...”
„-n-are stare – dom'le...și pace bună! – de aia uită el de
toate alea importante – se ia cu
toate fleacurile - și
nici nu se gândește – în timp
util – la
moarte (să zicem - de-un
par exemplu - nu?!) -...da...nu se gândește el
la moarte - și
deodată – hop! – și vezi că
nu mai e...”*

*...și toată discuția asta – care a ajuns - după cum
vedeți și singuri - la
cel mai înalt nivel
intelectual – se iscăse numai pentru
că Dumitru – omul de serviciu de la*

instituție și – ca o a doua lui
slujbă (...că nu s-ajungea cu banii și avea copii
mulți!) - Gunoierul Orașului – da – Dumitru-Gunoierul - care
avusese cancer în
gleznă (ca Ahille!) - ultimul
stadiu – **tocmai cu trei zile-n urmă**
„**dăduse colțul**” (șontâc-șontâc...) - murise...sau
mă rog - „**se dusese la**
ceruri” (...deh – 'i mai ușor să zbori prin
leruri...)...care cum vrea să
zică și scurmă – că tot aia-i – până la
urmă...

...bă – știi una bună? - ...cineva tocmai îmi
zice – la celular - că l-ar fi văzut pe Dumitru-Gunoierul – pe
stradă – acu' o oră – și mai zice că n-avea cum să-l
confunde – doar știi că avea obrazul drept
plin de negi cât nucile de
dulceață... (...iar pe partea cea
stângă – avea ca o
ceață...) - ...auzi dom'le obrăznicie și
neseriozitate pe el! – ...păi
când zici că faci
ceva – ține-te-n mă-ta de
vorbă – tâmpitule și
găinarule! – nu du oamenii cinstiți cu
preșul... rostogol... - ...da – cică a-nviat – da - ...băi
să fie! - și
ăsta a luat-o - mototol - nici una nici două - cu
înviatul – ca
Hristos...de
dimineață – pe

stomacul

gol...

AMARĂ - OARBĂ VIAȚĂ FĂRĂ FELINAR

amară - oarbă viață fără felinar
ciobanul și-a pierdut și cremene și-amnar
doar hoinărim prin munții fără har
plânsul se-aude rar – și tot mai rar

de ce trimisu-m-ai aici să fac de strajă?
drept falnică moșie-mi dai pustia:
nici sfânt și nici martir nu-s – să-ți sap via
nimicnicia de nisip m-a prins în mreajă

pereche de-ochelari – dar nu și ochi
un strai fără de trup – cu gaica ruptă:
îți sunt **în plus** – un dop grotesc de plută

pe apele-adormirii-n dedeochi...
...nici foaie – nici condei n-am să Te scriu
și mă tot mir: **de ce mă chinui viu?**

MĂ CAUT

mă caut – mă caut – mă
caut – necăjit că nu mai
exist

pe undeva – e drept – țepoși

fumegoși - se mai înalță Vulcanii din
dușmănia cea veche a
Văii – pe altundeva trăsesc
Valuri de-Ocean – zilnic repetând Stâncilor toată
pedagogia Furtunii – și – cam peste tot – răsar
cosmic furnicând epiderma solară - Stele – și
Flori – ba chiar snopuri de
Stihuri și
Stuhuri

dar – chiar așa – să-mi pierd orice speranță de
viață – tot adunându-mă – migălos – cu
fărașul – din toate aceste
strălucite petice – împrăștiate
pretutindeni (...sau
altele - pitite – răutăcios - pe unde nici
nu ți-e gândul...)?

...și la urmă – după toată ne-sfințita mea
trudă - iar să
scap fărașul din mână – auzind
strigătul bubuiitor - de **Miner Pușcător (Cerescul
Miner!)**: „*Fereà! – curând – prăbușim
totul – iar
aici - NOUA lume!*” ...?!

...nu – mersi – de-acum am ajuns o
fantomă prea
fățîș-scârțaiș reumatică - și
exasperant de bătrână...!

deci – incognito (cum numai

strigòii ştiu să se
picteze-n vermină!) - curând voi pleca spre-o
de mult pensionată
Stea-Balerină – cu Alzheimer
la splină - cu vechi vicii şi imemorială - turistică
vină

AUTODEFINIRE

...ţărână din
ţărână – nisip adevărat din
nisip adevărat...

...m-am preschimbat într-o stranie
străveche poveste – pe care mamele
noaptea târziu – ca pe-o
armă - le-o descântă copiilor
mici şi care nu-s
cuminţi – amânând – mistic
s-adoarmă

...nu vorbim despre
niciun fel de
prinţ: oglinda Ceasului de la
mâna stângă mi s-a
crăpat – dar tot este curtat - El
nemuritorul - care-a ţintuit până şi
cerul - pe o
perniţă făcută din - lugubre
ăcele lui – Ceasului - este asiduu
curtat - de

stele bolnave – de ciumate
grotesc încununate
vise trândave...

...îl văd pe Nero dat pe
spate – plin de tot soiul de
zornăitoare salbe - și
smiorcându-se-n izmenele-i
albe - că eu i-s doar
preaieftină arătare – iar nu viu
frate:
imperatòr de
abatòr – eu n-am venit să
mor (asta exersez
singur – piaiță - de-o
viață!) - am venit la tine doar să
facem spiritism: știi că ai un
spor nebun – când îți reglezi amintirile-n
bătrânul tău - decalibrat
tun

TOATE REGISTRELE SUNT LA EL

toate registrele sunt la El: poate
să mă șteargă
definitiv – ca și cum nu m-aș fi
născut – n-aș fi
apărut vreodată – cumva - pe
undeva - sau poate
să m-adauge – așa – doar de-o
fantezie: „*și eu*”

pe-acolo”...

...am încetat – de mult – deci – să-mi
mai fac griji cu
rugăciunile: eu le
spun – eu
le-aud – care-i
farmecul?

ia și
dă – dă și ia – după chef și
ureche: nu e rău – nu e
bun – măcar nu-L
„*răzgâta-tămâia*” – măcar
nu te umili
degeaba: pe-aici s-a cam terminat
treaba

m-am plictisit – mi s-a
urât cu toate eternitățile - și
cu toți ștabii ăștia
celești...
oricum – El – din veci în veci
face totul cum îi trăsnește Lui prin
cap: ghiveci

marioneta – niciodată
nu-i întrebată

recunosc – nu-s pios – și cred că
înțelegeți de ce nici măcar
radios: de-altminteri – dacă n-ar fi

așa cum este - ar fi chiar
caraghios...

EXCES

de-atâta sănătate – a
plesnit

de-atât urat – l-au
sufocat

mai stați cu urările – până
vin 'mormântările

VIZIUNE DE PAȘTE

în vârful picioarelor
pășim – în jurul acestui vechi și
continuu miracol: nu-l
înțelegem – ci-l
însoțim

e pace în ceruri – mai puțin pe
pământ: Hristos e
floare de prun – e copac
încoronat – aer înmiresmat – e
vânt și pământ... - Hristos se alege din
stele – cu bune și
rele – se aprinde
ușor – fluture și

nor – lumină din lumină – și tot ce e
tină – se face
văzduh și văpaie
lină

taci și
arzi: e – deocamdată
tot ce poți face – sub încă
nelegiuita-ți
carapace

mai târziu – și nu
foarte – va veni El – ca pe veci să
rămâie - în
carne – aur și
tămâie - și pe toți de toate - va
desparte: va desface – reface
preface – va aduce – din nevăzut în
văzut – la locul știut - dintr-o
cu totul altă
oglină – miros de
mere din tindă – va mână înspre
noi – herghelia de
albi inorogi – doi câte
doi – pentru ca – în sfârșit – să te-nveți a fi
demn și tihnit – da – mai ales
sfânt și
demn - când te-nchini întru
misticul semn - și
nicicând
urât – ori
în gură-amărât...

te-nchini spre Lumină – te
rogi: te rogi să fii și tu petală de
prun – și reavăn pământ și
vânt - și văzduh - stea bălaie -și
mereu văpaie... – nicicând
scrum: în minte - cuminte - nu-ți mai
lua fum

...moartea să vină și ea la
tainic ospăț de
cină – dar ca vecină
senină – chibzuit să-mprumute de la
tine – tânăr ucenic-dumnezeu (cu coama-ți veșnic în
flăcări - biruind
coroană și
arzând foc de
leu!) - ...să-mprumute de la
tine – vezi bine - un
ciur cu
purumbi de văpaie văpaie
văpaie...din care să-și înnoiască - din
ceas în
piept – mereu - cernitele-i
prohoduri și
straie

...totul se va spăla – totul va avea
glas: până la Hristos – nu mai e niciun
pas

...da – glas și sfinte rosturi

vor ieși-n drum – alai

alai fără capăt - ci în frunte doar cu
stele și cu
nou-născuții Feți
Frumoși - fii de
crai... – ...alai de
glas și rosturi – sfinte și
ninse - cu
lumânările aprinse în
mâini – și
având pe buze și-n
frunte – atlantic
safiric și (amânat în zare) - un
smarald greu – cântecul tău de
nou dumnezeu – cântec învățat – din
fluier și nai – unelte de
foc nestins - răpite cuminte din
rai

...Baciul Dumnezeu
Hristos - muștrându-te-ntru
învățare și fire – mereu - cu
nou-născuta zare și cu
princiara-I zâmbire - de
căprior și de
leu – e mai
deplin înviat - și
în slăvite cuptoare
lăuat - decât orice
ghimpos și
bărbos

zeu

SUPREMUL PARADOX

sunt

atotdistrugătorul: Dumnezeu

m-a pictat până și-n

icoane

când am vrut să

distrug și icoanele – Dumnezeu mi-a

zis: “*aici este centrul*

distrugerii a toate : nu poți să

distrugi centrul atotdistrugerii – și să rămâi

atotdistrugător”

am înțeles – deși

cu amărăciune – privesc – mereu

la povestea dubioasă a

icoanelor: știu acum că

acolo mi-e atotputerea – că acolo e

de acolo mi se trage – acolo se

oprește – la

hotar - atotdistrugerea – supremul

paradox

SACRE DISOLUȚII

ce rânduială strâmbă și câtă suferință!

să fie sus – El – zeul – bolnav de neputință?

florile-s scrum pe ramuri – stelele-atârână strâmb
soarele-i ros de șoareci: un vechi – plesnit carâmb...

iubirea-i doar hidoasă-nnodare de reptile
reci solzi se-ating în mlaștini – părelnice feștile
se-aprind printre noroaie – se umflă printre scorburi
de-ai zice că e nuntă: de fapt – e-un stoc de morburi!

dizolvă-se mii forme în hârbul de-ntuneric
nădejde ori voință prelingu-se holeric:
latrină-i universul - duhoare moare versul

aici – în lumea asta – dispar urma și mersul...
...a devenit obscenă căutarea de soluții:
soluții tu zici...la ce? – la sacre disoluții?

BILANȚ DEZASTRUOS

să punem lumânări la capul lumii
scârnavă față-ntreagă vadă-i El
și umilit – scârbit – să se întoarcă-n Miel
...peste ogrăzi – cu furiie – ning prunii...

a dat iarăși chix cu acest hoit lepros
(...viermii-l lucrează pasionat și din gros...)
iar vremea-și vâără-adânc – în buzunari:
tot speră - din îngerî - să facă samsari...

de șobolani Îți fojgăie dugheana
e-atâta praf de stele negre – slute

cine întreabă-acum – senil – de Cosânzeana

toți cerberii pe Inorog i-asmute...
...nu știu la ce mai zornăi - iarăși - lanțul
că-Ți știm cu toții – dezastruos – bilanțul...

TAROT

mereu se-ntâmplă ce s-a mai întâmpat
javră – mă tot rotesc coada să-mi prind
când bate miezul nopții – sunt iar plat:
lumea s-a înecat – plutind - un grind...

mister de cuc eu descifrez în vârf de-alun
stea rară-n piscul-bradul de Crăciun
în grevă-s “*tricoteusele*” de soartă:
spațiul îl sparg – să nu-mi mai bată-n poartă

îmi șade bine singur – dumnezeu
dar orice cântec aș cânta - mi-e greu
să trec de nota do de sus – un crai

ce-și bate joc de mine și de rai...
...în van eu mântuirea prin tarot o cat:
mahmur scot – făr' să vreau – doar cartea... “*Spânzurat*”!

E NOAPTE – SE ÎNGÂMFĂ DURERILE DIN LUMI

e noapte – se îngâmfă durerile din lumi
își iau avânt spre inimi – precum hultani hoitari

singurătatea strigă oceanice-ulalumi
iar cetățenii-diavoli pozează-n anticari

aș vrea să-mi crească foi de-arțar din pori
și galaxii întregi acut să mă citească
s-ascut văzduhul și cu mii cocori
voltaire-ieni - cari nu știu să bocească

degeaba-așteaptă orele să treacă
păunii regalează valea seacă
și vine-un damf de acre sinucideri

dar printre cioclii-i greu să afli lideri...
...eternă noapte fi-va – iar zeul: biet mahmur
tobe stelare – mistic – reduse-s la murmur...

N-AM CUI SĂ SPUN – ÎN MIEZUL ZILEI – “RĂMAS BUN”

n-am cui să spun – în miezul zilei – “*rămas bun*”
când onoranta moarte mă zorește
hulubi cântă patetic – parcă se răzbun' -
mușcata mea din geam se vestejește...

nu-i timpul bun de moarte – dar pastelul
mă plictisește până la demență
așa că vieții-i smulg din mână – iar - penelul
și-mi fac propria schiță-n decadență

iar de-am întors pe dos și legi și fapte
cui mângâiere am adus – bizară?

prinț – cerșetor - ori saltimbanc cât șapte

rup în fonemi orarele din gară...
...crainicu-anunță-ntârzieri și dispariții
nu mai am lacrimi – răs – și nici solstiții...

ALO! – AICI E IADUL!

da - toți te-am înșelat - ne pare bine:
nu vei fi crin – abia un mă răcine...
linchește voma noastră – câine răsfățat
și-ți vei uita și limbă – și păcat

aici e iadul – camera de gardă
oricâți ne vin – de-aici încep să ardă
li se luminează-aici nimicnicia
goi vin la noi – nu știu ce-i veșnicia

nu-ți mai ascunde capul printre broaște
până și stânca seacă stă – aici – să-mproaște:
din acest Nil – prin acest mâl - târât

te vei alege doar cu un nou rât...
...nu lungiți vizita la vorbitor
căci toate-s bune – nădejtile când mor...

ROST RĂTĂCIT

trimiși – văratic – după Rost – Stăpânul
a fost uitat s'-ne-arate în vreo parte...

acum – iernatic însăilați – tot Spânul
rânjește-a fi – agonie – Rost și Carte

la ce-am tocit – din temelie – zarea?
la ce-am trecut oceane – peste munți?
nici înapoi – la El – cărarea
n-o știm: Ochiul Stăpân cum să-L înfrunți?

din nisiparniță deșert învârtejim
te-ntrebi în van cu cale ce-ar fi fost să fim
dar nestematele fântâni zac tot sub lanțuri

blesteme isc' văzduh – în fel și chip de danțuri...
...Stăpâne – Ți-am uitat și mugurii mâniei:
cum să-mprim'vărez un hoit – dedat cerșetoriei?

DISCURS (ÎN CURS) DESPRE MOARTE

în definitiv – ce-i
moartea asta – de te tot dai cu capul de
ea – din clipă în
clipă? – cel puțin de zece ori pe zi auzi
șoptindu-se clandestin sau – dimpotrivă
urlându-se patetic – emafatic și cu grimase
mereu diferite - împădurite până la
muchia buzelor: “*moarte – moarte – moarte
moarte...*”

e o chestie atât de
banal de normală – atât de stringent necesară – ca
gospodinei o

oală - când s-a pomenit cu puzderie de
musafiri – dar la gătit
s-a-ntâlnit cu lipsa și – mai ales - cu
zăbava... - da – e necesară – vă spun - precum paietele și
pleava - într-o
gospodărie de om – într-o alcătuirea unei case - vieți sau
sindrom:

moartea e pauza de lucru – e
imperios - dușul pe care-l faci – după ce ai
râmat – de dimineață și până-n amurg – în
mizeriile creației de
demiurg

e veioza tihnită – pe care ți-o pui
la capul patului (...tare ostenit – după o zi de
scârbavnic rânit...) – veioza – da - ca să
deslușești întunecimea adâncă a
slovelor – dintr-o carte – care
nu-i lume – nu-i ticăloșie ori trădare de
brume - ori crimă cu
pretenții de scrimă – ci – pur și simplu e
curată vestire – ...e
cu totul altceva – deloc
mucava

moartea e o truditore cinstită
veșnic îndrăgostită de ceea ce
face – și de cei cu care
temeinic - desface

moartea e dușca de apă

vie – cu care-ți clătești
gura – în fiecare dimineață – spre a-ți
detoxifia organismul de
ziua trecută și atât de
benefic pierdută

moartea te ia de după gât – tovărășește
insinuantă cumva și
cochetă – și te tot plimbă printr-un
“*dincolo*” – din crâșmă-n dugheană – dar la
plată – nici vorbă să deschidă
poșetă – și – în general – când e vorba de murmurul
lumilor – ea-i numai
soprană

...moartea stă cu mâna-n mâna
mea: cum aș putea să
zic ori scriu – despre
ea – o vorbă
rea?

ea e prototipul tuturor
nevestelor din
oricare lume – și dacă voi mai
scrie mult – voi scrie cu
spume – ca un ocean dat în foc
și-mi voi face – orișipeunde - un jalnic
renume – ca un jucător de cărți
veșnic urmărit de
noroc

...acum – când scriu aceste stihuri banale – cu

viu colorate papagale cerneale – moartea
privește la mine
așa – ...moale... – adică: “*las' că te lecuiesc eu
derbedeule (...nerușinat
furișat între lume și
vis - traficant mizerabil de
paradis...) - ...da – te lecuiesc eu – acușica - de
discursuri lungi – de tot
indiscrete – la
adresa Doamnelor Firii
din înșirate peste tot și
mistice
pachete...*”

SFAT CU HRISTOS

SFAT CU HRISTOS

ia – un hoit și eu – Părinte – m-am găsit să te-ndrăgesc
m-aplecai adânc în Duhu-mi – și zării ocean ceresc
soare lună păsări stele – mii strămoși – șirag de raze
îmi Țes noua rugăciune – și-mi aștern tărâm de oaze

zdrențuit ești tot ca mine – sângerat și răstignit
dar în orice tragedie ai clădit sfânt răsărit
apa ciorilor – băhlită – tot așteaptă să m-adoarmă
dar n-am somn: din ciobul vieții mă-nvâțași cum să fac armă

eu din răni și umilințe împletesc fulger regesc
și hulubii vin în palma-mi – crinii nu se mai sfădesc
Tu ești Fratele mai Mare – Frumusețe prin Durere

în cununa cea de cântec lacrima s-a-ntors putere...
...zac pe patul suferinței – trepte-n ceasuri putrezind
rană-n rană ne-ntâlnirăm – Prinț al Marelui Colind!

DESCÂNTEC

lin pelin
netrebnic chin
trece gardul la vecini
nu tot mie să-mi dai spini

căci îs mulți de se cer sfinți -
io-s bătrân de cei cumiști
vreau atât: între petale

floare gazdă s-aflu-n cale

și-oi sta-n floare înflorit
de nimeni înghesuit
floarea fie-mi rugăciune
nu s-aprindă niciun nume

tăinuind doar cu Hristos
aflu-mi suflet mai frumos
tăinuind cu Maica noastră
să deschid în cer fereastră...

CRIST-CERTITUDINI

ciorile vin și-n munții de zăpadă
topesc păduri și crapă stânci în sfadă
ciorile-orbesc lumina Crinului Divin
stoluri funebre seacă-n graaluri vin

păstorul munților – Crist – Marele Artist
ridică fața: totu-i așa trist...
...să înălțăm din rădăcini de inimi altă lume
bicisnic croncănit din piscuri fie spume

să fie vară iar – pe cerurile-albastre
lumina-n clipă nască-și alte astre
suntem mai buni – cântă privighetori

nu mai plodesc în slăvi nici ciori – nici nori
...puterea nu stă-n zei – credințe – servitudini
ci arde-nalt în **Cristul-Certitudini!**

CE-I ROADA? – ISPĂȘIRE ÎN ICOANĂ

de ce - în lumea mea – eu – astăzi – să fiu trist?
grădină de lumină și comori de lacrimi
în bătaură – pururi – am de grăit cu Crist
în raze povestim cum am răzbit prin patimi

lângă Hristos stau cum lâng-un pom cu flori
dar El așteaptă de la mine roadă:
Sfânt Născătoarea se vedește-n zori...
icoană-n sine – ruga nu-i corvoadă...

ce-i roada? – ispășire în icoană
și împlinirea unui Zùgrav Vagabond -
sfântul tablou nu are-ntr-însul zvoană:

rodu-i tăcere mistică-n râu rond...
întoarcere în sine e tot ce afli-n lume:
iubire de lumină și minune

MISTICA PETALEI

au înflorit iar pomii – dar eu nu i-am văzut
întors fiind din bezna pivniței de-infern
lumea nu-și pierde-obișnuința Florii din Eden
tenace – iscă focul viu - necunoscut

au înflorit iar pomii – Frumosul e în lume
dar mèritul mustește în vâlvătăi ascunse:
petale – mistice silabe-s în genune

iar frazele rămân enigme nepătrunse

...de unde vii și ce-mi mereu șoptești
petală efemeră – veste de lumină?
de-abia te recunosc – și te topești

'napoi în raiul firii fără vină...
...cât am dorit să fie primăvară
dar alfabetul tot nu-l știu pe dinafară...

DIMINEAȚĂ ÎN MUNȚI

e liniște în munți – vulturi țintiți
înălță Crucea-n ceruri – glorioasă
clopòtnițele brazilor treziți
șoptesc utrènia din flori culeasă

e-atâta roură-n altarul sihăstriei
Iubirea fulger sună-n lume sfântă:
Hristos e baciul stânilor tăriei
un Cântec nou – noi ceruri ne frământă

dintotdeauna Craiul-Crist e Pisc-de-Grai
dintotdeauna sfântă liturghie
replămădește mistic sori și rai

iar lumea munților e stăreție...
...frumosu-i mai frumos în 'cest descântec
comori de raze vălurile spintec'

RIDICĂ, DOAMNE!

femeile stârpit-au – flori și pomii
preot n-avem - nici suflet nu mai este
vlaga s-a scurs în iadul unde-s “*domnii*”
iar de la ei – spre sat – nu vine veste...

unde e borta vântului turbat?
dar crucea răsturnată de blesteme?
diavolul pustiirii s-a jâmbat:
nu ne-nchinăm - uitat-am și ne-am teme...

de ce - Hristoase – beznei lași pământul?
de ce îi lași pe căpcăuni și orbi?
sfântă Grădină-și află-aici mormântul

și nici văzduh nu ți-a rămas să sorbi...
...ridică – Doamne – înapoi în rai
acest Altar – cum altul n-o să ai!

AȘTEPT, AȘTEPT O NOUĂ PRIMĂVARĂ

aștept – aștept o nouă primăvară
nu țurțuri vorbeii – când te rogi Grădinii!
Te-aștept – o – Crist – să te pogori pe scară
să arzi în noi și rădăcina vinii!

aștept – aștept o nouă primăvară
cu flori pe-acoperișurile lumii
să stăm cu Crist la vatră – iar și iară

și amândoi să ostoim porumbii...

de ce să cred că azi nu se mai zboară?
de ce să cred în Fluieru-ngropat?
eu cred că Focul Sfânt la noi pogoară

Hristosul pentru mine s-a-ntrupat!
...de-o fi credința-n pieptu-mi să se stingă
în râpa-uitării crinii să mă-mpingă!

MĂ SIMT ATÂT DE SINGUR – CU ÎNGERII LA GEAM

mă simt atât de singur – cu îngerii la geam
de-o viață-mi este iarnă – ei zic că-i primăvară
din ce-are omul vòii – nimic eu nu mai am
doar niște voci uscate – strigându-mi de ocară

afară nu există – e-o pierdere de timp
iar **înlăuntru** bezna își pune-n cap coroană
de undeva mă strigă – încòtrova mă schimb
Hristos se furișează-ntre spinii buni de rană

aș vrea să nu fiu singur – aș vrea opri Golgòta
mi-a putrezit –zadarnic – și sângele din vine:
pe min' mă răstignește – nu curg licori divine

deci nu e mântuire – din nou am greșit nota...
...degeaba pomii cântă pe strada îmbeznată:
Iuda nici nu primește – nici n-are cui da plată...

O – DOAMNE – NU CĂTA URÂT SPRE MINE

o – Doamne – nu căta urât spre mine:
tot ce-am putut – uite – pe masă-i pus
am așteptat din voci să țeși jivine
și să mă lupt – spre-a respira mai sus

n-ai luat în seamă băătăură – casă – vatră
de parc-aș fi tâlharul stângii Tale-amare
m-ai ocolit – și-ai luat-o tot pe mare
plutind lumini – pășind pe nori de piatră...

sunt doar un spârc – dar nu mă blestemă
așază cuib de barză și la poarta-mi!
...ai rupt din Carte-Ți fila cea cu soarta-mi

mototolit-ai strașnic slova vie - grea...
...nu mă iubești - leprosul n-are vad
dar nu-nțeleg: sunt singur – chiar și-n iad... ?

CU TATĂL MEU

mă cert cu Dumnezeu ca să mă-mpac -
ca Tată fiului – El stâmpără-mi simbrîa:
când plodul tău se-nhaită cu vreun drac
îi schimbi – la fund și la urechi..."*chimia*"!

de câte ori mă rătăcesc în Bine
de câte ori tot bombănesc spre Tine
îmi caut Învățătorul de Albine:

Cuvântu-mi arde-n mierile senine!

Părinte – Frate – Scut de Dumnezeu
în Tine îşi ştirbesc golani prăştii
atunci când piatră-azvârl spre pieptul meu

Tu le schimbi arma-n scăpărări de aştii...
...cu Tatăl meu veghez – din zori – Grădina
din aşchii-raze-nchipuiesc Lumina!

CHIAR NICIUN ANOTIMP NU M-A CITÎT

chiar niciun anotimp nu m-a citît
deşi eu scris-am despre toate -
de ce s-umbreşti lumina filei fade
când nu urmează voluptuos foşnît?

silabe am cât cerul constelaţii
dar astrològii zac – agònic – în pubèle
de-aceea-s scrum sfintele revelaţii
de-aceea-n loc de prinţi – vin bube rele...

sunt dumnezeul făr' de credincioşi
am catedrale mii – pe post de hale
şi slova se topeşte-n somnul moale

pescarii de adânc sunt iar codòşi...
...o – biata Poezie se târăşte
iar fraza lumii se tot dezlipeşte...

MI-AI DAT VIAȚĂ – NU MI-AI DAT IUBIRE

mi-ai dat viață – dar nu mi-ai dat iubire:
eu ce să fac cu-această jumătate
care nu are față și nici spate?
nici nu mai pot – acum – să-mi ies din fire

primăveri n-au venit – toamna nu vrea să plece
nici măcar nu-mi dai vise – un vers – Poezie...
...sunt din Neamul Polar al lui Zece:
orice-ai scrie – pe stele – de-acum - e prostie

fluturi de noapte s-așază pe masă
mi-au luat locul faptei înscrise în gheață
până și noaptea-a-nceput să miroasă

iar mie – de mine – de voi – mi-este greață...
...nici cării – nici luna – nu-mi spulberă mit
nu-i ghinion - nenoroc: **altă** viață-am trăit

CONTRADICȚII FLAGRANTE

pomii aprind constelații de flori
cât bine trimite Hristos printre noi:
nu știm să fim cer – nu știm să fim nori
suavul ocean de văpăi trece-n sloi...

uitat-am cu totul că fost-am Grădină:
lumină și vise căzut-au cenușă
toți spânii de suflet cârmesc către tină:

printre petale – degeaba-i o Ușă...

hulubii nasc cer... – ...noi drămuim oxigen...!
lăsați-mă înger ori pasăre-n fire
e încă în mine ea - Sfânta Uimire

dar e și mânie – otrăvitul polen...
...toți Țării – Hristoase – atârnați de fiori
nu moară: înțelepțiți – ardă-n flori!

ÎNTR-UNII CRESC COPII – ÎN ALȚII – TUMORI

într-unii cresc copii – în alții – tumori
tu nu dăruie nimic – te joci c-o poveste...
nimeni nu vrea - niciodată - corăbii cu sori:
doar n-audă moartea în sine cum crește

nu-i liniște - vlagă - nici cânt pe pământ
suprema confuzie: să vrei a trăi!
refuz să privesc – nu am niciun gând
o dată pe an doar cu El voi grăi...

nu-L slăvesc – nu-L implor – nu mă rog – nu-ngenunchi
din grav Termopile scăpat-am doar eu
numai eu vă pot scrie povești de-Inorog

plec - și vin - și iar plec - când am chef: da – sunt zeu...
...sunt erou din Hristos și vasală mi-e moartea
stau drept – în picioare – sfidând chiar și soartea...

PAȘTE PARADOXAL

poveri împărătești – flori nestemate
atârnă inutile – în galimatiusul
lumii de fiare îndelung plouate
vise vomând - neisprăvite-n Somn-Cel-Grasul...

copaci chircesc cerșite întrebări
și frisonază-n mijlocul de haos:
florile seamănă-acum a lumânări
la căpătâiul unui mort din năos

...ce ați făcut cu Templul de Lumină?
ce bâlbâieli – iar – vocea v-o dezbină?
coboară liniște pe rănilor-cuvinte

căci adierile sunt tot mai sfinte...
...în bâlci obscen – și hâd – și-nnoroit
plouă văpăi de Sânge Răstignit...

SINGUR SĂ FII – DAR SĂ NU-NNEBUNEȘTI

singur să fii – dar să nu-nnebunești
în tine – mereu – alte lumi zugrăvești:
de-arta dragostei să fii mai presus
schimbat să te lași în Eroul Iisus

iubește pe liră – fulgeră-ți biciul
nimicnicia – trădarea și viciul

ucide-le-n vârful de spadă arzândă:
în brațe tu strânge și arta flămândă

și-astrala sibilă – în veci delirândă...
...iubește și cântă – iubește și luptă
țâțâna-astei lumi degrab' s-o văd ruptă

deschide ferestrele – larg – spre Lumină
Grădina de Crini răstignește-o senină:
Crin-Hristosul – de-atât cântec – suspină!

HRISTOASE – VEȘMÂNTAT ÎN PATRIA ȘI-N ZAUA DREPTĂȚII

de ce să trăiești și să mori cu spaima-n suflet – mereu
că-ți vor răpi Patria – numele tău – numele meu?
de ce să trăiești și să mori o viață – mereu tremurând
că pân' și privighetoarea minunii-o să tacă-n curând
că nici ciocârlia cerească nu va reveni pe pământ?

unde sunt diavolii – cine sunt diavolii care mă chinuiesc
ce-mi vor Patria oarbă – și-mbrâncită în groapa de vânt?
unde sunt diavolii – cine sunt diavolii care mă prigonesc
ce-mi osândesc flori și păsări să intre-n mormânt?
unde sunt diavolii – cine sunt diavolii care mă canonesc
martirii - strămoșii să-i lepăd și să nu-i mai cinstesc
care vor Lira Patriei s-amuțească și-o frâng
și-mi iau vatra – nu-mi dau odaie – în voie să plâng?
unde sunt diavolii – cine sunt diavolii care - pe treizeci de-
arginți
îndeamnu-ne azi pân' și sugacii să-și muște cu dinți

și frații – părinții – strămoșii sfinți din morminți:
să dea raportul despre tot ce-ocrotește Hristos
dușmanul lor cel dintâi și cel mai periculos?

spuneți-mi degrabă – degrab' să-i supun și zdrobesc
ca-n veci de toate Sfinte-ale Neamului să-mi amintesc
spuneți-mi degrabă – degrab' să-i supun și zdrobesc
să rămân cu Grădina – cu Patria - cu tot ce iubesc!

Hristoase – veșmântat în Patria și-n Zaua Dreptății
cu moarte calcă moartea – năpasta Neamului Cetății!

DORINȚA

cântă firea după fire – vânt spânatic mă deșteaptă
cioara-a dovedit hulubii – când e zgomot și nu-i faptă
e o lume cârâită – numai la gard e vopsită
trec amiezi – se înserează – Momâia singură-i trează

nu lucra și nu te-aprinde – în ograda cea pustie
poposesc călăi și curve – n-are Hristos loc să vie:
de-ar veni – sunt pietre multe – furci și cruci greu
năclăite
n-are Crist decât s-aleagă – cum să moară-n nopți vorbite

de-nviat – sunt doar hambare – și-n munți – peșteri de
minune
aș voi – Părinte Veșnic – să azvârli în foc cunune
și să-mi chemi voivozi ciobanii – să se-narme-n
rugăciune

ca să ștergi din evanghelii Gòlgota de stricăciune...
...neam cu neam să pui pecete – și să vifore prin crime
ajungând Dunărea noastră: **Muntele Supremei Rime!**

MUMA

lăfăită și-mbuibată trece-n perne Năzuroasa
a-nghițit de toate-n lume – doar...nu-i poți
zice..."*Frumoasa*"!
...da – e bine cald și moarte – un sălaș de ghemotoace
nu dau năluciri minunii nici cât sterpe dobitoace

Muma mea-i pământ de floare – ea în mlaștini n-
asfințește
munților li-e rădăcină – lună-soare ea sfințește
și de-om trece de portiță – ea ne cheamă ne-ndurată
să ne-ntoarcem la ospățul de lumină înviată

da – e bine cald și moarte – vis ciupercilor betege
dară Muma când ne cheamă – fiecare se simte rege
fiecare-și simte sânge ca otrava-n elixiruri

Muma a crescut aicea voievozi – sfinți și martiruri...
...nu mai pipăiți voi ceruri – cârțițe – oarbe tumurturi:
Muma noastră iscă-aicea viforul a mii de vulturi!

AȘTEPTÂND

canalii veșmântate-n nori cărunți
măduvi ne sug: din duh – din rug – din munți
pe urma lor – alai cefalopodic

limbrici și râme – zvârcolesc metodic

bat clopote-a pojar și-a năvălire
dar țara-aici e-a surzilor din fire
se scurg mai multe gadine cupide
lături de crimă-ademenesc aspide

numai Hristos – din colț cam spân de rai
doinește trist – tot mai și iarăși mai...
sfinte Păstor – cu sufletul de nai

pogoară-n plaiul năpădit de scai...
...nădejdi n-avem – decât în Zeul-Mag
că va storci alaiul patrifag!

RUGĂCIUNE

de când așteaptă țara asta crai?
de când s-au năruit și nai – și rai?
durerea-aici îi fără de-alinare
...că tot aștepți – mai arde-o lumânare...

se va ivi – iarăși – pe munți – o floare?
fi-va în Neam un mugur de scăpare?
de când rugăm - uitat-am rugăciunea
iar în grădini rânjește spurcăciunea

o – Doamne Hriste – nu uita un Neam
ce-a fost el drept – dar ușuratic cam...
iertare dă-i – fă-l iarăși strajă Ție

întemeiază – iar – aici – Împărăție...
...strămoșii vin la rugăciune – toți – cu Neam:
ocean de lumânări s-aprind – la rai – în geam...!

CARTEA - NESFÂNTUL MEU ZIDAR

o viață-ntreagă-ncape într-un vis
și tragedii cumplite-s înghițite-n ceață
ar dispărea calvarul – dacă n-ar fi scris
deci scrisul e calvar - iar fila-i viață

din stihuri curge sângele-umilirii
din stih se întrupează uri – iertare
dar cartea nu dă izbăvirea prin uitare
ci răstigniri pe crucea amintirii

iar tot ce-a fost – de-a pururi se repetă
căci epopeea se preschimbă în coșmar
de nu mai știi ce-a fost și ce-amenință:

cartea-i nesfântul – crudul meu zidar...
...zvârcolului de monștri valul dă priință
tu singur le nutrești icoana spre ființă

CITITOR ȘI SCRITOR

mă prinde moartea tot cu cartea-n mână
zâmbind de-o lume care se amână:
e-o lume fără as și fără pică -
o lume de cuvinte – *“de nimică”*...

o lume-n care-s zeu printre driade
și-mi cad pe cap luminile-n cascade:
dacă la fila doișpe stau să mor
sar la final: “**Suprem Judecător!**” ...

...oricare Carte-i decât mintea mai deșteaptă
slovă cu slovă au complotat-o-n ceruri
apoi – sub țeasta celui ce n-așteaptă

o au zvârlit – ca o plodire dreaptă!
...te cocoșezi - Poete – gândind la dinamită:
se iscă încă-o Carte – sub hârca-ți adormită!

SINUCIGAȘUL

*“toți m-au trădat – și lumea e murdară...
dar ce taxi s-aleg – când plec din urbe
spre lumea cu o nouă primăvară?”* –
sinucigașul se întreabă – ars de zurbe...

...întâi – că – sfânt episcop – Liliacul
a înflorit la poarta dinspre-ogradă
au explodat toți Merii din livadă
să-i facă-n ciudă – albi – lui negru – dracul...

asurzitor – Sticleții și Hulubii
ți-au smuls sumbri-epoleții de paradă
ți-au șters chiar banda radio cu...”*dubii*”

te-au degradat la...**OM** – deci ieși pe stradă!

...și-apoi – taxiul morții e în grevă:
Rozele-nalță fulgere de sevă!

LUMEA CEALALTĂ

ți se va da ce n-ai voit nicicând
ți se va lua tot ce-ai iubit tăcând
va fi o lume scrisă doar pe față
va fi o lume dreaptă – nu măreață

îi văd de-acum statuile de pini
și voci strămoașe zgârie-mi cu spini
nu amintiri – cât dorul de sfințenii
...pe-aici nu bate niciun clopot de utrenii

nu-s munți în lumea care va să vină
ai parte doar de ce-ai putut păstra
și-ai apărat cu sânge și cu viața ta

dar cerul tău aici e cer de tină...
...să n-așteptați – când trece-veți ascuns pârâu
îmbrățișarea-a ce n-ați văpăiat a grâu...

VALS FUNEST

un vals – un magic vals - trecuta vreme
un vals e lumea făptuirilor de pai
aici e râsul gras – un altul geme
dar toți momâi: pe miriști crește scai...

ați 'nebunit cu toții-n valsul deșuchiat
ce-a trebuit să fiți – demult voi ați uitat
o lume înecată în ocean
valsând schelete-n arbori de mărgean

nu chiuiți – destul că putreziți
ochi s-au căscat orbite – ciuguliți
de pești de aur – ce v-au amăgit

cu dor nestins desfrâul v-au momit...
...și-aici – în fund de bezne scufundați
ciolane vii: valsați – valsați – valsați...

ÎN TEMPLUL PĂDURII

pe sub podiri de verde înfrunzit
strecoru-mi firava făptură de tăciune
iar clorofile grase – lujer îmbulzit
trezesc în mine grave – scumpe strune

șerpilor-copaci se-mbuibă toți de umbră
și mă privesc cu nepăsare sumbră
s-a fost clădit pădurea ca un turn
în cari se lăfăie un rege taciturn

așa minuscul și dorit de raze
n-am râvnă – doar zvâcniri de-extaze
nu mă preumblu – meditez la mers

și fiecare gând îmi sună-a vers...
...m-am îngrășat de visele divine

descopăr rugăciunii rădăcine

NARCIS-CREAȚIA

se macerează dinții – apoi plouă
peste bătrâni vulcani cresc alte flori
visez coșmare-n toiul lumii nouă
visez că-i inutil – mereu – să mori

toți nasturii-au căzut: un sacerdot
care – din plictiseală – se jupeaie:
sub piele-i aer străveziu – puțin azot
și nicidecum copilul din copaie

să viețuiești? – să mori? – să-mbătrânești?
e doar o piesă fără cap ori coadă
fără actori – înseamnă că nu ești:

la ce mi-s buni toți zeii cu broboadă?
...Narcis-Creația se-admiră în oglinzi:
dispar – n-am preț – n-ai deci pe cin' să vinzi...

ÎN LOC DE PROHOD AL POETULUI

vântoase de venin m-adună
mă răsădesc în hârb de lună
prohod pe-un stih – vulcan emfatic
câtu-i tărâmul de jeratic

*

spetit de-o viață fără rost

bătrân – încovoiat și prost
mă legăn – mie însumi ștreang:
nicicând n-am fost în mai 'nalt rang!

singur – becisnic – fără rod
stricat-am – zornic – calapod:
e-atât de hâd - urlând la lună
să nu-nsemni nici cât gluma bună

nu trag la mine-n bătătură:
sunt umilit și plin de ură
n-a fost o viață pe cinstite
până și moartea-i pe-ocolite

nu bocet – dar nici amintirea
nu-mi scrise – fulger-urmă – firea:
să strici matrița – Criste - -n grabă
n-am frați – n-am oaspeți - la-așa treabă!

doar greierii urma îmi luară
dar struna lor e de ocară:
sărmanul n-are loc să mâie
doar mătrăguna 'i-e tămâie

nu-n gròpniță să mă astruce:
c-un ciot de sânge fără cruce
în codru fiare facă nuntă
să-și ostoiască foamea cruntă..

...Poet bizar și hăituit
de umilințe ostenit -
nu-s semen cu-oamenii-n vreo parte:

Crist mi-i părinte – Lupul: frate...

*

...vântoase de venin s-au stins
s-a stins și luna dinadins
mai fumegă fost foc de vatră:
drumeț zăbava-și face-n piatră

...un stih răzleț și fără snagă
a dat fòc la ograda-ntreagă...

DINCOLO

GLASURI ÎN NOAPTE

unul strigă de durere
altul strigă de plăcere
câinii nuntesc o cățea
alchimiști bat în dairea
pălăvrăgește o stea
seceta și vântul ard
noaptea nu se dă cu fard

crestele se cocoșează
sunetele ricoșează
bufnițele domnitoare
pironesc tron și altare
(sacerdot este o floare...)
...între rege și nebună
uitai să întreb de lună...

glasuri – glasuri – joc de șah
ceasul este crinomah
din cât bate catedrala
nebunii au umplut sala

trandafiri se spovedesc
lumânările trosnesc
aștrii-n ceruri se scumpesc
de din jos lumi se chircesc
un ermit a înflorit
la poarta din răsărit

jălele petălele
ne sfărâmă zalele
constelații lirice
scriu sorți cu chirilice
păsări oarbe se-ncrucesc
cruciade nu pornesc...

MĂRTURISIRE

am zburat din lut în stele
n-am luat decât vise rele
vise rele – insomnii
magii ne-au uitat copii

nu-nțeleg și tot nu plâng
crugurile-n cer se frâng
ochii-s plini de praf de stele
acum joc doar între iele

MI-ESTE SOMN ȘI DOR DE LUNĂ

mi-este somn și dor de lună
turme-n stele se adună
mi-este somn și dor de soare
umblă ceasuri să m-omoare

nu mă da – neică stejar
unge-mi inima cu jar
iar tu – bradule din munte
fă-mă rege cu-a ta frunte

PARTIDĂ PIERDUTĂ

și de m-am umilit pân' la turbare
cine-mi va da-napoi steaua din frunte?
doar Parsifal să-mi pună întrebare
s-aduc Graalul regelui din munte

și de-am răbdat rușine-ndurerată
ce magi văzut-ai că se-ndreapt' spre mine?
mistică stea pe cer nu se arată
s-au stins în cer plodirile divine

deci am pierdut partida vieții mele
căutări zadarnic tot vânez în zare:
poți doar spori avutul celui care are

coroană nu s-aprinde-n tinichele...
...dar dincolo? – schimba-vom sorți și cruguri
sau – vâlvătăi – vom arde-n alte ruguri?

DINCOLO

dincolo e liniște
miroase a pajiște
făclii ard – cântă lăută
tronul verii o ascultă

totu-i parcă sub velință
toate-s bună-cuviință

totu-i lin – totu-i vocală
toate-s bună-rânduială
*

...dincolo nu-s întrebări
doar suflet și luminări...
și-n sfeșnicul de cleștar
arde-o lacrimă – altar

ai ajuns de-unde-ai plecat
ochii ți s-au suflecat
gândul nu te tulbură
umbre nu te-nvolbură:

o pădure de lumină
arde-n toi Crai și Regină
arde lin – ca o poveste
Strămoșul a tot ce este...
*

nu este iarnă – nu e vară
nu-i înăuntru – nici pe-afară
nu e dincolo – nici pe-aici:
o lume e de licurici
când foarte mari – când mult prea mici...

TAINA

cocoșul uite - -a cântat
stih am scris și l-am uitat
am pierdut somnul în noapte
dimineața mă va arde

trag cu ochiul la perdele
și-mi deschid vinele mele:
sânge scot și scriu umil
tot ce-aud sub flori de Nil

taina mea – la nimenea
avuția-i tot mai grea
și de vrei să mă culegi
caută la bătrânii regi...

nu e moarte – e scrisoare
nu-i păcat – ci lăcrimare
nu e ceas – ci e durere:
n-am – acum – ce – cui – a cere
*

alcalină – dulce vină
m-ai adus iar în lumină
dar nu voi păcătui:
vreau să văd
și vreau a ști!

SCRISUL

am adormit pe înstrunatul pat de lire
și am aprins un foc de dincolo de fire
nu întrebați: înlănțuit în scrisuri
pot doar să mint – eu nu dezvălui visuri

va fi mai bine sau va fi mai rău?
asta-i exact ce vrea să știe-un nătărău
nu-nvăpăiez – acum – noi sfinte evanghelii

cu degetul ating mistice perihelii

lumina și durere – asta-i taina
și vine vremea când lepădăm haina
să năvălească razele din noi spre altă lume

în care tot ce-am ars și plâns să se adune...
...și stau așa – lipit de rănile Lui Crist
până-mi dau seama: da – **scriu – deci exist!**

EXISTENȚĂ UMANĂ

nu compromisul laș te alduiește om
ci suferința-ntreagă – spre tărie
mi-am cântărit și umbra și ființa – date mie
atunci – doar – ochii au zărit Scara din Pom

păcat și viață – lacrimi – făptuire
uitare și iubire – crimă și născare
au plămădit din haos astă-alcătuire
o mărturie: -n mine e o zare

în mine-s toate relele ce-s bune
precum și bine-ngenuncheat la vetre rele
dar **am trăit:** nu-s doar un șir de rune

ci carne – sânge – duh – doriri de stele...
...judecă – Doamne – propria-Ți minune
și zău că vei avea atâtea-a spune...

LUNTREA

o Luntre – un Luntraș și-un Voal de Spume
plutesc pe apa neagră – spre neștire
tristețe îmbarcată-ntr-o privire
dar și dorință-ascunsă de-altă lume

dez-văluit – voi trece peste fiare
voi înfrunta orice – cum învățai
voi răsturna din cale-mi orice polițai
răzbind în Elizeele Câmpii barbare

nu e “*dincòlo*” altfel: e-un “*dincoace*”
în care cel cinstit nu-i pedepsit
și-n care – da – lumina nu se mai preface

iar Zeul – față-spate – nu-i un ipocrit...
...căci Luntrea nu vâslește spre câștig
iar umbra – răul – cabotinuL – mor de frig...

VREAU

vreau să răzlesc dincòlo mai degrabă
spre a vedea o lume fără impostură
lume-unde statùra e statùră
șmecheri nu-și scuză crime prin vederea slabă

o lume cu măsura la lumină
nu catrafuse poleite-n aur

o lume-n care-i sfântă-oricare cină
și nu există ciorditori de laur

o lume-n care scrisu-i rugăciune
și cioara nu se dă privighetoare
o lume izbăvită de minciune

și-n care Însuși Zeu-i sărbătoare...
...lăsați curat obrazul meu de rază:
sărutul vostru numa-l îmbălează!

EPILOG

...abia se mai ține trupul să nu
plesnească – lăsând să scape – dintre
iziturile sale – tot mai
largi – tot mai
slăbite și putregăioase – vârtejul de raze
nerăbdător și
glorios – de dinlăuntru – spre – mistic
vârtejul de raze de

dincolo

CINE ESTE ADRIAN BOTEZ?

Născut pe 10 noiembrie 1955, la Gura Humorului, județul Suceava.

Tatăl: **IOAN** – lt. colonel de aviație, în Flotila Gărzii Regale; tatăl este descendent (stră-stră-stră-nepot), pe linie maternă, din “*martirul Bucovinei*” – **GRIGORIE GHICA al III-lea VOIEVOD**, domnitor al Moldovei (1764-1767 și 1774-1777) și al Munteniei (1768-1769); asasinat de turci, prin strangulare, apoi decapitat, la Beilic (casa de găzduire a emisarilor turci trecători prin Iași) , pe 1 octombrie 1777, pentru că “*a protestat vehement împotriva cedării Bucovinei către Imperiul Habsburgic. Iritați de protestele domnitorului, austrieicii au cerut turcilor să-l înlăture. Este înmormântat la biserica Sfântul Spiridon din Iași*”.

Mama: **ADRIANA** - funcționară PTT; mama, pe linie maternă, se trage (ca stră-stră-nepoată) din oameni ai Bisericii Ortodoxe Române și din cel mai important pictor bisericesc din România veacului al XIX-lea, **EPAMINONDA BUCEVSCHI / BUCESCU** (bunul prieten bucovinean al lui **MIHAI EMINESCU**), iar prin alianță (după cumnată), se înrudește cu familia **PORUMBESCU**, din Stupca (familie care a dat **un alt martir bucovinean, pentru românism: pe CIPRIAN PORUMBESCU**).

Școala primară (1962-1966) o urmează în orașul natal, cu învățătoarea **ELENA BUȚINCU - Dumnezeu s-o ierte și să-i odihnească vocea ei de leoaică!** Tot în Gura Humorului a făcut și gimnaziul (1966-1970).

Urmează examenul de intrare la liceu...: una dintre profesoarele din comisia examinatoare (ulterior, profesoara sa de Română, pentru un an...apoi, a plecat la ceruri!), doamna **ELEONORA CRAINIC**, îl remarcă pentru imaginația debordantă,

cu care *“catindatul”* își completa...cunoștințele și răspunsurile, despre romanul sadovenian...

Liceul (1970-1974).

Absolvent, cu bacalaureat, al Liceului Teoretic din Gura Humorului – 1974.

Aici, la acest liceu, devine colaboratorul (din 1972), apoi, din 1973, redactorul-șef al revistei liceului: *NĂZUINȚE* – unde își face debutul (absolut!) și ca poet, dar și ca eseist și critic literar... (la *Poșta redacției!*). Maeștrii săi, la acest nivel, sunt profesorul de Latina, **NICOLAE POPESCU**, și profesoara de Română, **ELEONORA MURARIU**, care-l stimulează și încurajează (ambii...) în gândul de a *“da”* la Filologie...**Fatală greșeală** a *“luminaților conspiratori”*(...constată Adrian Botez, abia azi!)

Absolvent al Facultății de Filologie (secția română-franceză) a Universității *“Al.I.Cuza”* – Iași – 1978. Maestrul de aici: prof. univ. dr. **DUMITRU IRIMIA** (mentor încă din primul semestru al primului an de facultate al lui Adrian Botez! – stimulându-l strașnic spre arta subtilă a hermeneuticii...).

Este repartizat guvernamental, în 1978, la **Liceul Agroindustrial** din Adjud (azi, **Colegiul Tehnic „Gh. Balaș”**). Din 1978, devine membru al Cenaclului Casei de Cultură din Adjud – **LUMINA** . În 1979, când dl **TITUS VÂJEU** vine la Adjud, pentru a-i *„televiza”* pe scriitorii Adjudului, și răsfăiește, pentru eventuală cenzură, caietele cu poezii ale proaspătului profesor Adrian Botez, se îngrozește, pur și simplu: *„Păi, mata scrii numai despre hristoși și serafimi! Nu se poate, dom'le! Altceva nu ai?”*

Nu. Altceva nu avea Adrian Botez. Încăpățânat și al dracului, bucovineanul!

...Și, decât să fie publicat conform *„tipicului”* compromisului politic de atunci, **ADRIAN BOTEZ A PREFERAT SĂ AȘTEPTE DEBUTUL (POETIC)...19 ANI (ADICĂ, PÂNĂ ÎN 1998)!!!**

...Între timp, își ia toate gradele didactice: definitivat (1981), gradul al II-lea (1986) și gradul I (1992). Este și anul în care se înscrie, în paralel cu gradul I, la examenul de doctorat.

Doctor în științe filologice - cu lucrarea *Spirit și Logos, în poezia eminesciană* (coord. științific: prof. univ. dr. **DUMITRU IRIMIA**, de la Univ. "Al.I.Cuza"-Iași). – "proclamat" pe 14 februarie 1997, la Universitatea "Al. I. Cuza"-Iași, amfiteatrul III-12. Membrii comisiei de examinare și acordare a titlului de "**doctor în științe filologice**" sunt de la Universitățile din București (cercetător științific principal I, la Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu"-București – dna **ROXANA SORESCU**), Cluj-Napoca (prof. univ. dr. **MIRCEA BORCILĂ**), Timișoara (prof. univ. dr. **IOSIF CHEIE-PANTEA**) și Iași (prof. Univ. dr. **LIVIA COTORCEA**).

Între 1997 și 2001 – are un ultim maestru spiritual: **VICTOR OPRESCU**, secretarul Societății Antropozofice din România - cel care-l inițiază în rozicrucianismul antropozofic steinerian.

Actualmente, A.B. este profesor de Română, la **Colegiul Tehnic "Gheorghe Balș"**-Adjud.

Căsătorit, cu o femeie, **ELENA**, despre care ar trebui să scrie o carte cât Biblia, pentru a-i mulțumi că există. Și cu trei copii (slavă Lui Dumnezeu, sănătoși la trup și, mai ales, la Duh!), pe care i i-a dăruit această femeie dragă: **OANA, OCTAVIAN, ELENA**.

RECAPITULĂM...și continuăm:

Debut absolut (cu poezie și eseu/critică) : în 1972, la revista *Năzuințe*” (căreia i-a fost și redactor-șef), a Liceului Teoretic din Gura Humorului.

Debut (cu poezie) în revistă culturală consacrată: 1988, revista *Steaua*-Cluj.

Debut (cu eseu) în revistă culturală consacrată : 1985, în revista *Collegium*-Iași, Buletin al Societății de Științe Filologice din România.

În 1999, fondează și devine redactor coordonator al revistei bianuale *CONTRAATAC - revistă de educație, cultură, literatură și atitudine, pentru elevi și profesori - îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice* – din Adjud.

Ediție on-line (în colaborare cu revistele ARP): *Contraatac – revistă de cultură și de atitudine creștină*:

<http://revistacontraatac.wordpress.com>

ACTIVITATE PUBLICISTICĂ:

I-în colectiv redacțional *Scara*-București, redactor la revista „*ONYX*”, *DUBLIN/IRLANDA*, redactor la *Starpress Vâlcea Turism* (revistă internațională **ROMÂNNO-CANADIANO-AMERICANĂ** online, de turism, cultură, afaceri, diaspora și știri), redactor la *Ziarul MIORIȚA USA, Singurul ziar românesc INDEPENDENT din America* - redactor *Ardealul literar*-Deva, redactor *Crezul nostru*-Bacău, redactor *Salonul literar*-Focșani, membru în Colegiul de redacție al revistei “*FOAIE NAȚIONALĂ*”-București etc.

Membru de Onoare al Colectivelor de redacție ale revistelor „*REGATUL CUVÂNTULUI*” și „*SFERA EONICĂ*” – **Reviste de cultură universală**, editate sub egida Ligii Scriitorilor Români.

II-A publicat în și colaborează (regulat sau sporadic) la revistele și ziarele: *Steaua-Cluj, Cetatea culturală-*

*Cluj, Citadela-Satu Mare, Zodii în cumpănă-Oradea, Nova Provincia Corvina-Hunedoara, Vatra veche-Târgu Mureș, Viața Românească-București, Luceafărul-București, Dimândarea-București, Deșteptarea aromânilor-București, Permanențe-București, Rost-București, Origini-București, Cotidianul-București, Collegium-Iași, Poezia-Iași, Porto Franco-Galați, Plumb-Bacău, Credința Ortodoxă-Bacău, Fereastra-Mizil, Pro-Saeculum-Focșani, Oglinda literară-Focșani, Observator/München-Germania etc. – precum și la revistele electronice ARP-Artur Silvestri: *Neamul Românesc, Ecol, Epoca, Luceafărul Românesc, Dacologica, Studii etnoistorice, Monitor cultural, Arhiva românească, Tânărul scriitor, Scriitori români contemporani, Universul cărților, Boabe de grâu, Soarele* -*

dar și la Agero-Stuttgart, Noi nu, Clipa-California (SUA), Vâlcea Turism-Canada, Miorița USA/California-SUA, Sfera online, Curentul Internațional/Canada, Revista Phoenix/Arizona-SUA, Bruxelles Mission – portal al românilor din Țările de Jos, Slova Creștină, Revista Zeit-Brăila, Napocanews, Starpress Vâlcea Turism/Canada, Destine literare/Canada, Pagini românești-Romanian Pages/Noua Zeelandă, Constelații diamantine-Craiova, [costyabc - hatzegworld](#), Scurt Circuit Oltean-Craiova, ScrieLibera-Iași, Feed Back-Iași etc. etc.

VOLUME DE VERSURI: 1-Jurnal din marea temniță interioară (Axa-Botoșani, 1998); **2-Rog inorog** (Salonul literar-Focșani, 1998); **3-Povestea unui colecționar de audiențe** (Corgal Press-Bacău, 2003); **4- Epopeea Atlantică** (Corgal Press-Bacău, 2003); **5- Eu, barbarul** (Casa Scriitorilor-Bacău, 2005); **6- Crezuri creștine - 70 de sonete cruciate; Van Gogh – perioada Borinage (tumorile artei)**, Casa Scriitorilor, Bacău, 2005; **7-Nu mai ridicăți din umeri!** (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2007); **8-În contra demenței de astăzi în cultura română** (Ed. ProPlumb, Bacău, 2008); **9- Aici – la întâlnirea tuturor câinilor**, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2009; **10-Cartea Profețiilor**, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2010; **11-Liniștea lumii**, Ed. Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2011; **12- Obârșii**, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2012; **13-La prohodul bradului**, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2013; **14-Cavalerii Apocaliptici. Psalmidieri în Vârful Muntelui**, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2014; **15-Eliberarea de trepte**, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015; **16-ION – Patria mea**, Ed. Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2016; **17-Frumusețea DURERII**, Ed. Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2016.

Prezență în antologia bilingvă (română-franceză) În căutarea îngerului – En quête de l'ange, din creația poezilor vrânceni, selecție de prof. VALERIU ANGHEL, Pallas, Focșani, 2006 – trad. prof. univ. dr. CONSTANTIN FROSIN. Prezență în antologia engleză a prof. univ. dr. DAN BRUDAȘCU: *Voices of contemporary Romanian poets – selection and English version by Dan Brudașcu*, Sedan Publishing House-Cluj, 2007. Inclus în *Antologia sonetului românesc*, de Radu Cârnci - vol. al III-lea. Inclus în toate cele trei volume ale trilogiei *Cartea întâlnirilor*, de Eugen Evu.

PROZĂ: 1-volumul *Basme- pentru copii, pentru oameni mari și pentru foarte mari oameni* (Corgal Press-Bacău, 2004); 2- *Nălucirile abatelui Bernardo – cinci povestiri fantastice*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2014; 3- „*Prostul*” – *cincisprezece povestiri ciudate, cu EPILOG*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015; 4- *Domnul X – roman antepostidemmodernist*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015; 5- *“Revoluția” lui Lucio Ferrante - sau Cabala Nebunilor - poveste alchimică* - Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015; 6-*Ofițerul – nuvelă*, Editura Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2016.

CRITICĂ/HERMENEUTICĂ:1- *Prigoniții cavaleri ai Mielului - despre poezia cultă aromânească* (Ed. Dimândarea părintească, Buc., 2000); 2- *Spirit și Logos, în poezia eminesciană - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textului eminescian* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2005); 3-*Loja Iohanică Românească – ION Creangă, ION Luca Caragiale, IOAN Slavici - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Ion Creangă, Ion Luca Caragiale și Ioan Slavici* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2006) – a obținut Premiul de excelență al Ed. RAFET, pentru 2006; 4-*Cei Trei Magi ai prozei românești (Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu, Mircea Eliade) – și Epoca Mihaelică : pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu și Mircea Eliade* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2007) – a obținut Premiul de excelență al Ed. RAFET, pentru 2007; 5- *Opera scrisă a lui Corneliu Zelea Codreanu – între vizionarism și alchimie națională*, Criterion Publishing, București, 2009; 6- **NORMALITATEA REACȚIONARĂ: sinergia scris-făptuire-ființare cosmică, la Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce – pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor cronicarilor moldoveni: Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce**, Editura Rafet, Rm. Sărat, 2012; 7-**DOSOFTEI – VESTITORUL LUI EMINESCU – prima abordare stilistico-poetică/hermeneutică, a operei Sfântului Mitropolit DOSOFTEI** – Editura Rafet, Rm. Sărat, 2014; 8-**EMIL BOTTA – închinător înfrânt Eminescului...?! ARHEII EMILBOTTIENI** – Editura Rafet, Rm. Sărat, 2015.

ESEURI: 1-*Ruguri – România sub asediu*, Carpathia Press, Buc., 2008 (postfață de dr. Artur Silvestri); 2-*Cartea Cruciaților Români*,

Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2008; 3-., *Cazul Dacia...*”, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2011.

**CĂRȚI TRADUSE ÎN LIMBI DE CIRCULAȚIE MONDIALĂ
(Edition spéciale pour *LE PRIX NOBEL* / Special edition for
The NOBEL PRIZE):**

I-În FRANCEZĂ (de prof. univ. dr. CONSTANTIN FROSIN):

1-Adrian Botez -*Journal de la grande prison intérieure* (poésie),
Editura Rafet, Rm. Sărat, 2016;

**2-Adrian Botez - *ÉPOPÉE ATLANTIQUE -Exercices
systématiques de fantaisie sur LA VÉRITÉ* (poésie),** Editura
Rafet, Rm. Sărat, 2016;

3-Adrian Botez - *LES PHANTASMES DE L'ABBÉ BERNARDO*
(cinq contes fantastiques), **prose** - Editura Rafet, Rm. Sărat, 2016 ;

**4- Adrian Botez - *CONTES DE FÉES (pour les enfants, les
grandes personnes et pour les très grands hommes),* prose -**
Editura Rafet, Rm. Sărat, 2016 ;

**5- Adrian Botez - « *LA RÉVOLUTION* » DE *LUCIO
FERRANTE* ou *LA CABALE DES FOUS* - conte alchimique,**
prose - Editura Rafet, Rm. Sărat, 2017.

II-În ENGLEZĂ (de prof. GABRIELA PACHIA și prof. OANA
PATRICIA BOTEZ) :

**1-Adrian Botez - *123 de sonete cruciate alese / 123 Selected
Crusader Sonnets* (ediție bilingvă, româno-engleză), **În viziunea
traducătoarei întru engleză, GABRIELA PACHIA / Imagined
into English by GABRIELA PACHIA (poetry)** - Editura Rafet,
Rm. Sărat, 2016 ;**

2- Adrian Botez - *Diary of the great inner dungeon* (poetry) -
Editura Rafet, Rm. Sărat, 2016 ;

3- Adrian Botez – *Atlantic Epos* (poetry), Editura Rafet, Rm.
Sărat, 2017.

**-DIN 15 MAI 2004, ESTE MEMBRU AL UNIUNII
SCRIITORILOR DIN ROMÂNIA.**

-DIN 18 SEPTEMBRIE 2011, ESTE MEMBRU COLABORATOR AL ASOCIAȚIEI SCRITORILOR DE LIMBĂ ROMÂNĂ, DIN QUÉBEC/CANADA.

-DIN 15 MAI 2014, ESTE MEMBRU AL ACADEMIEI DACOROMÂNE TDC («*TEMPUS DACOROMÂNIA COMTERRA* »).

-Asociația cultural-umanitară și științifică „*PROVINCIA CORVINA*”-HUNEDOARA și Redacția revistei de ariergardă culturală „*NOVA PROVINCIA CORVINA*”-HUNEDOARA – îi acordă „*DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, PENTRU ANUL 2011*”: „*Se acordă distinsului domn ADRIAN BOTEZ-senior, pentru opera sa poliedrică, impregnată de simțirea românească autentică*” – pe data de 14 ianuarie 2012.

-Asociația cultural-umanitară și științifică „*PROVINCIA CORVINA*”-HUNEDOARA și Redacția revistei de Literatură și Artă „*NOVA PROVINCIA CORVINA*” – Președinte: dr. ing. ION URDĂ; Redactor-șef: academișian EUGEN EVU - „îi acordă „*DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, PENTRU ANUL 2013, distinsului domn ADRIAN BOTEZ-senior, pentru extraordinarul volum de versuri <<LA PROHODUL BRADULUI>> , cât și pentru originalitatea întregii sale opere literare*”.

-Este laureat al Marelui Premiu al Salonului Literar-Dragosloveni - ediția a 26-a, noiembrie 1998.

-Premiul U.S.R., pentru POEZIE - pentru anul 2005.

-Premiul U.S.R., la CRITICĂ/HERMENEUTICĂ, pentru anul 2006.

-Marele Premiu al Festivalului Internațional de Literatură „*Titel Constantinescu*”, Rm. Sărat, 2011 – pentru volumul de eseuri „*Cazul DACIA...*”

PREMIUL PENTRU PUBLICISTICĂ: joi, 3 iunie 2010, la sediul Uniunii Scriitorilor din România, i-a fost decernat **Premiul pentru publicistică** (în cadrul **Premiilor Asociației Internaționale a Scriitorilor și Oamenilor de Artă Români - LITERART - XXI și ale revistei *Origini – Romanian Roots***, pe anii 2008-2009): prof.

dr. **Adrian Botez** (cf. revista *Conexiuni*, Anul VI, nr. 64, iulie 2010).

PREMIUL DE EXCELENȚĂ, LA CEA DE-A V-A EDIȚIE A FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL „TITEL CONSTANTINESCU” (organizat de Editura RAFET), acordat de ASOCIAȚIA CULTURALĂ „RENAȘTEREA RÂMNICEANĂ”, pentru volumul „*NORMALITATEA REACȚIONARĂ: SINERGIA SCRIS-FĂPTUIRE-FIINȚARE COSMICĂ, LA GRIGORE URECHE, MIRON COSTIN, ION NECULCE -pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor cronicarilor moldoveni: Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce*”, Editura Rafet, Rm. Sărat, 2012.

PREMIUL “FĂNUȘ NEAGU”, al Festivalului Internațional “TITEL CONSTANTINESCU”, Ediția a VII-a, Rm. Sărat (Republica România)-Edineț (Republica Moldova)-2014.

“DIPLOMĂ PENTRU CONTRIBUȚIA SUBSTANȚIALĂ LA DEZVOLTAREA RELAȚIILOR DE PRIETENIE DINTRE ROMÂNII DE PRETUTINDENȚ”, în cadrul Festivalului Internațional de Creație Literară „TITEL CONSTANTINESCU”, Edineț (Republica Moldova) – Râmnicu Sărat (România).

DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, PENTRU ACTIVITATE PUBLICISTICĂ, ÎN ANUL 2013, acordată de către revista *SCURT CIRCUIT OLTEAN*, (redactor-șef: dna **MARINELA PREOTEASA**).

Nominalizat la Premiile ARP (Asociația Română pentru Patrimoniu), pentru 2007 - prin lucrarea “*LOJA IOHANICĂ ROMÂNEASCĂ*”.

-CETĂȚEAN DE ONOARE AL MUNICIPIULUI ADJUD – 2009.

-I se acordă titlul de “DOCTOR HONORIS CAUSA” al Academiei DACOROMÂNE (ACADEMIA DACOROMÂNĂ-

A.D.R. este principala parte componenta autonomă a Fundației **ADRTDC** și, totodată, continuatoarea și legătura unică a Institutului Național pentru Românitățe și Românică-**INPROROM**, fondat în 1991, și a Cercului de studii **DECENEU**), de către **Președintele (domnul GEO STROE)** și membrii **ADR**: *“pentru întreaga activitate întru eternizarea valorilor naționale”* (6 August 2015).

-Pe 21 Noiembrie 2015, în cadrul Festivalului *“EMIL BOTTA”*-Adjud, Ediția a IV-a, **Președintele ADR-TDC, GEO STROE**, l-a nominalizat, pe **Adrian Botez**, drept candidat unic (din partea **ACADEMIEI DACOROMÂNE TDC**), la **PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ**, pentru 2017.

Adrian Botez ESTE PREZENT ÎN: *Dicționarul scriitorilor români de azi (din România, Basarabia, Bucovina de Nord, Banatul sârbesc, Europa Occidentală, Israel, America)* – de Boris CRĂCIUN și Daniela CRĂCIUN-COSTIN, Iași, 2011; *Un dicționar al scriitorilor români contemporani (vol. V)*, Editura TipoMoldova, Iași, 2016 (Proiect administrat de dr. **Roxana Alexandra Costinescu - Coordonator: **Ioan Holban**); *Vocație și destin - dicționarul personalităților vrâncene*, Ed.Terra, Focșani, 2000, al lui **Valeriu ANGHEL**; *Dicționarul scriitorilor și publiciștilor vrânceni*, al lui **Florin MUSCALU**, Ed. Revista ”V”, Focșani, 1999; *Dicționar elementar de scriitori români contemporani* – în revistele electronice ARP; *Album biobibliografic “OCTAVIAN VOICU” – Creatori din Moldova de Mijloc*, Ed. Casa Scriitorilor, Bacău, 2005; *Ateneul Scriitorilor* – Ed. Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2008; **CONSTELAȚII LITERARE VRÂNCENE (dicționar, volumul I)**, de **Petre ABEABOERU**, Editura Terra, 2013; *Harfele harului - antologie de poezie creștină*, realizată de **Eugen EVU** și **Ion URDĂ**, Ed. Corvin-Deva, 2007; *Cuvinte pentru urmași, vol II, Modele și exemple pentru Omul Român*, Carpathia Press, 2007 – ed. îngrijită de **Artur SILVESTRI**; *Al Cincilea Patriarh*, Intermundus, Buc., 2007- ed. îngrijită de **Artur SILVESTRI**; *Antologie literară*, Valman, Rm. Sărat, 2007, ed. îngrijită de **Gh. NEAGU**; *Antologiile revistei SINGUR* (vol. I – **Poezie** + vol. al II-lea - **Proză**); **ANTOLOGIA SCRITORILOR ROMÂNI CONTEMPORANI DIN ÎNTREAGA LUME** , *Starpress 2011* (vol. I – **Poezie** + vol. al II-lea - **Proză**) –**

varianta în limba engleză – și *L'ANTOLOGIE DES ECRIVAINS DE TOUT LE MONDE* (Poezie+Proză) – varianta în limba franceză, Ed. Fortuna, 2012 (sub îngrijirea Ligyei DIACONESCU); **Antologia PARADOXISMULUI Internațional** (vol. 7, 8, 9), editată de prof. univ. dr. Florentin SMARANDACHE (2011, 2012, 2013); *ANTOLOGIA SCRITORILOR ROMÂNI – de pe toate continentele* (antologator: Elisabeta IOSIF), Editura Cetatea Cărtii, București, 2014; *ANTOLOGIA DE POEZIE CONTEMPORANĂ ROMÂNEASCĂ – „PORNILUCEAFĂRUL”*, editată de dna Carmen CĂTUNESCU – Editura Scrisul contemporan, Ploiești, 2014; *ANTOLOGIA DE PROZĂ CONTEMPORANĂ ROMÂNEASCĂ – „SĂRMANUL DIONIS”*, editată de dna Carmen CĂTUNESCU – Editura Scrisul contemporan, Ploiești, 2014, *Cuvântul în timp – antologie de poezie, proză și eseistică*, Editura Grinta, Cluj-Nnapoca, 2011; *PAGINI DE ISTORIE LITERARĂ VALAHĂ DE MÂINE (volumul al II-lea)*, de Ion PACHIA-TATOMIRESCU, Editura Waldpress, Timișoara, 2015; *CARMEN - Antologie lirică*, vol. I, III și VI, Editura ANAMAROL, București, 2016-2017, editată de Rodica Elena LUPU; *Antologie de proză – SCRIPTA MANENT (vol. 9)*, Editura ANAMAROL, București, 2016; *Antologia USR-Filiala Bacău: Sub semnul lui Bacovia (antologie pentru „mâine și mai mâine”)* – Editura Artbook, Bacău, 2015 etc.

Criticul MIRCEA DINUTZ îi face profilul literar, în revista *Pro-Saeculum*, nr. 3-4, Focșani, mai-iunie 2005 (*Adrian Botez - un cavalier al Graalului*).

Scriitorul și criticul CONSTANTIN STANCU scrie o carte online, despre **Adrian Botez: CEASURILE VECHI BAT MEREU ORA UNU (ADRIAN BOTEZ ȘI LITERATURA EXILULUI ÎN PATRIA SA, LIMBA ROMÂNĂ)**.

Aceeași carte (completată și actualizată!), editată *“pe hârtie”* (cu numărul recenziilor dublat, de la 6, la 12! – și cu precizarea nominalizării la Premiul Nobel a lui Adrian Botez...), se numește: **ADRIAN BOTEZ - CEASURILE VECHI BAT MEREU ORA UNU (UN ROMÂN sub semnul PREMIULUI NOBEL PENTRU LITERATURĂ)** - Editura Rafet, Rm. Sărat, 2017 (105 p.).

-MEMBRU DE ONOARE AL ASOCIAȚIEI INTERNAȚIONALE DE PARADOXISM – acordat de **Președintele dr. Florentin Smarandache**, de la **Universitatea din New Mexico/SUA**, pe 17 septembrie 2011.

-CERTIFICAT DE APRECIERE ȘI RECUNOAȘTERE A VALOROASEI CONTRIBUȚII ÎN CULTURĂ, acordat prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**, de către Departamentul „**Math & Sciences Department**”, al **Universității din New Mexico – Gallup Branch/SUA**, pentru 2008-2009.

-Este ales pentru distincția **THE RESEARCH BOARD OF ADVISORS**, este nominalizat ca “**MAN OF YEAR 2005**”, pentru merite în cultură și educație – și pentru **THE WORLD MEDAL OF FREEDOM** - de către **THE AMERICAN BIOGRAPHICAL INSTITUT**, Raleigh, North Carolina, U.S.A.

1-Adresa poștală: str. Moș Ion Roata, nr. 8A, blocul 70, scara A, etajul II, apartamentul 11 – Adjud, cod postal: 625.100, județul Vrancea.

2-e-mail: a.adrianbotez@gmail.com

3-tel. mobil: 0744/ 579.279.

Adresa electronică a site-ului: www.adrianbotez.eu

http://www.aslrq.ro/ASLRQ_fichiers/membri.htm

http://www.aslrq.ro/ASLRQ_fichiers/membri_files/adrian%20botez.htm

**APRECIERI CRITICE ASUPRA OPEREI LUI ADRIAN
BOTEZ...DE-A LUNGUL TIMPULUI...
(drastic selectate)**

ROXANA SORESCU, cercetător științific principal I,
Institutul de Istorie și Teorie Literară “George Călinescu”-
București:

*”În critica literară românească nu există, deocamdată, lucrări de acest tip. Prin lucrarea *Spirit și Logos, în poezia eminesciană*, dl. Adrian Botez este un precursor. Pe drumul pe care înaintează se vor buluci multe persoane, ce vor confunda bolboroseala extatică, cu foarte severele discipline, care sunt Mistica și Inițierea în domeniul spiritual – dar acesta este riscul oricărei cercetări înnoitoare. Dl. A. Botez repune în discuție, dintr-un unghi inedit, întreaga viziune asupra poeziei eminesciene și a stării de revelație poetică, în general (...)” (cf. *Aprecierile Comisiei de doctorat*, 14 februarie 1997, în cadrul Facultății de Filologie a Universității “Al.I.Cuza” – Iași – în legătură cu lucrarea *Spirit și Logos, în poezia eminesciană*, devenită cartea *Spirit și Logos, în poezia eminesciană – pentru o nou tip de hermeneutică, aplicată asupra textului eminescian* - Ed. Rafet, Rm.Sărat, 2005).*

“Adrian Botez este autorul unei poezii care se caută cu un aer definitiv și se găsește, se neagă afirmându-se, e reconfortantă, reziditoare.”

AUREL RĂU, redactorul-șef al revistei clujene *Steaua* –
în **Prefața** la vol. de debut, *Jurnal din marea temniță interioară*,
Axa, Botoșani, 1998)

*“Poet metaforic, cu o schemă prozodică inconfundabilă,
Adrian Botez începe să devină un nume în lirica românească.”*

VALERIU ANGHEL – în revista *Pro-Saeculum*,
noiembrie, 1998

“*Am citit comentariile la VOSHOPOLEA [Prigoniții cavaleri ai Mielului, Ed. Fundației Aromâne “Dimândarea părintească”-Buc., 2000], marele poem lirico-epic al lui Nida Boga, cu sufletul la gură! Având sentimentul că ascult una dintre cărțile de căpătâi ale lui Johann Gottlieb Fichte, „Cuvântări către națiunea germană(Reden an die Deutsche Nation”, 1809). (...) Și noi, românii, avem nevoie de astfel de impulsuri de suflet, într-o vreme a destructurării noastre (...). Un discurs ofensiv este întreaga carte a profesorului Adrian Botez, din Adjud, un discurs substanțial patriotic, adesea cu îndreptățite accente vaticinare (...)*”

HRISTU CÂNDROVEANU – în revista *Deșteptarea aromânilor*, Anul 11, nr. 10 (127), octombrie 2000

“*Ambițios, profund, cu gust pentru textul de anvergură cărturărească, Adrian Botez respiră lejer în aerul tare al ideilor, oricât de înalte, provoacă adevărate cutremure în conștiințe, cu proiecții devastatoare în plan moral și intelectual, experimentează fără să aibă neapărat vocația experimentului, reușind - în cele mai bune pagini ale prezentei epopei [«EPOPEEA ATLANTICĂ»] - să producă adânci revelații în dimensiunea estetică și ontologică. (...)Poet, în primul rând, cu serioase cunoștințe magico-mitologice, cărturar de aleasă stirpe, bătuit de aromele din altare, atins de nimbul sacru al icoanelor și aerul tare al ideilor, prozator și eseist, din rezerva din ce în ce mai restrânsă a erudiților autohtoni, luptător cu har pe drumul Binelui și Frumosului, Adrian Botez este un gânditor și un scriitor pe deplin matur, viguros și competitiv la nivel național.”*

MIRCEA DINUTZ- în revista *Pro-Saeculum*-
Focșani, nr. 3-4, iunie-iulie, 2005: art. *Adrian Botez - un cavalier al Graalului*

CONVORBIRI LITERARE (Anul CXLI, iulie, 2008)

Vitrina cărților

EMILIAN MARCU

(4) **Adrian BOTEZ**, *Ruguri – România sub asediu*, Editura Carpathia Press, 2008, 200 p. cu o Postfată de Artur Silvestri.

Preocuparea, apropiată de patimă, a lui Adrian Botez, de a lumina cititorul în problemele fundamentale ale viitorului României contemporane, teme fundamentale de natură doctrinară, dar și ideologică, de antropologie culturală, străbat, de la un capăt la altul, întreg conținutul acestei cărți.

În context de natură divină, Neamul Metafizic Românesc este privit într-o adevărată transcendență, în triada: Trecut, Prezent, Viitor, ca semn al rugului care și arde (purifică), dar și luminează („în-lumină”). „Puțin contează, în macroistorie, cât de puternic ai fost 70 sau chiar 100 de ani – dacă n-ai lăsat, în urma ta, fie și o cărămidă (arsă!) folositoare construcției uneia dintre treptele evoluției spirituale a Neamului tău, în particular, și a Planetei Spirituale Terra, în general!” - justifică Adrian Botez întregul demers al demers unic, în „Argument unic”,

Religie, Patrie și Neam, Învățămint și Cultură, Probleme sociale, Mari probleme spirituale naționale și internaționale, Problema aromânilor: Aromânii – „frați di mumă și di-un tată” sau Trecut, prezent, viitor și... soluții de continuitate, sunt capitole fundamentale în această lucrare.

Teme de excepție în destinul României prezintă Adrian Botez, teme de interes general pentru nația română, mereu văzută în raport cu divinitatea.

„Însă autorul fiind un gânditor cu înrîuriri ocultiste ce socoteste că istoria, chiar dacă aparentă, nu-i decît documentul unor «căderi succesive» pînă la «epoca de fier» contemporană, acțiunea cu rost de îndreptare este de la sine înțeleasă și include manifestări cu extensiune, avînd efecte și mai mult ca sigur o dezvoltare în direcția atitudinilor colective” – spune Artur Silvestri în *Postfață* și autorul chiar asta propune – atitudini

colective în aceste *Ruguri* – pentru că: România este sub asediu. Numai cine nu are ochi de văzut și urechi de auzit nu crede. În rest...

“Bibliografia cărții este impresionantă, încadrându-se perfect uriașei cantități de energie degajate de autor, în acest demers cărturăresc, de nivel academic. O lucrare apărută sub forma unui Premiu de excelență, dat de editură (...). O autentică investiție în cultura românească profundă. (...) Este vorba despre o apariție monumentală, produs al unui intelectual inconfundabil, în peisajul românesc de după 1989. Un fenomen.”

MARIN IFRIM, în *Opinia de Buzău*, marți, 8 aprilie 2008: *Despre “Cei Trei Magi ai prozei românești”*

« E dificil să faci o disociere între poetul Adrian Botez al primei cărți și cel al următoarelor volume. Dar, un lucru e cert: Acest Poet este inconfundabil. (...)

Scrisul lui Adrian Botez nu e comod, reconfortant, stenic, el obligă, strigă, interpelează, se impune – fără a face compromisuri și temenele curentelor vechi sau noi ale liricii. El merge pe principiul: Acesta sunt eu, cui îi convine. Dar, dacă încerci să ți-l apropii, ceea ce va urma, întrece orice închipuire: vei descoperi un univers mirific, fabulos și real în aceeași măsură, de care știai că există pe undeva, dar nu erai conștient că e atât de aproape de tine și că faci parte integrantă din el. Și în această privință, Adrian Botez este un vestitor. El anunță și se anunță, fără surle și tobe, dar apropiindu-se iminent de conștiința și inima ta, de unde nu-l mai poți smulge.(...)

Nu s-ar putea spune că Adrian Botez este un romantic. El este un lucid suferitor și jertfitor pentru substanța și trupul cuvântului, ducându-l cu sine la cele mai înalte cote ale valorii autentice, dublată de o demnitate fără cusur și de o probitate morală cum rar se întâlnesc în ziua de azi. »

CEZARINA ADAMESCU, Galați, redactor la revista *AGERO-Stuttgart*

7 ianuarie 2010, de ziua Ionilor: **Adrian Botez – un poet incomod și poemele sale magistrale**, în revista ARP **Lucefărul Românesc**, ianuarie 2010

“Adrian Botez este, fără doar și poate, cel mai original poet pe care mi-a fost dat să-l cunosc, răsfoind/râscolind prin ceasloavele prăfuite, dar și cele de ultimă oră ale liricii românești.

El este fără pereche. Creația sa, atât de diferită de vulgul cotidian care aduce osanale nesfârșite dimensiunii trupești a omului, și-a pus amprenta, marca ei prețioasă pe domeniul, atât de râvnit al literaturii și locul său nu poate fi ocupat de preopinienții zilei, oricât s-ar da aceștia de ceasul morții.

Adrian Botez nu se încadrează, nu se aliniază, nu se confundă.

El este ALTFEL, cu totul altfel, și nu rostesc aceste cuvinte din complezență. În tot ce întreprinde, prin multiplele raze pe care le răspândește, în încercarea disperată de a-i lumina pe cei din preajmă, se poate vedea acest semn al unității care nu cunoaște locul comun, cărările bătătorite, deși inspirația lui este uneori livrescă. El realcătuie, rescrie, reiterează marile teme ale literaturii universale, cu aceeași dezinvoltură și măiestrie, de parcă ar fi scrise acum. Vasta, colosala erudiție pe care a acumulat-o prin străduințe jertfelnice, supraomenești, ar putea speria, intimida, pentru că se ridică la cote de neatins.

Spirit enciclopedic, oferă însă, cu reținere, fărâme din monadele minții, atât de bine organizate, doar atât cât putem noi oamenii, îngurgita, îndeobște.

Dar, ce asupra de măsură conține verbul său, esențializat, cristalizat, strălucind dincolo de retină!

Dacă ar fi să ne raportăm la alte personalități enciclopedice, care și-au înscris pana în cartea de aur a liricii noastre, Gellu Naum ori Emil Botta - ar fi palide umbre...

Dar mai bine să lăsăm clasificările, pentru că, locul lui Adrian Botez pe podium este, de asemenea, singular. Pe treapta pe care stă opera sa, copleșitoare, vastă, nu mai încap nimeni, și aceasta, nu pentru că autorul și-a propus această performanță, alungându-și eventualii concurenți în competiția pentru

câștigarea nemuririi, ci pentru că, privind în jur, nu prea are cu cine concura, grăbiți, pripși și dezordonați, trufași și indiferenți, îmbrâncindu-ne suveran, în Arca Bunei Speranțe, ca să apucăm un loc, așa cum suntem cu toții. De aceea, în competiția desăvârșirii la care trudește continuu, Adrian Botez aleargă singur. Ia trofeul, se întoarce învingător, îl arată mulțimii, care, în mod ciudat și paradoxal, nu-i scandează numele, nu-l afișează cu litere uriașe pe postere, pe ecrane gigant, ci preferă, așa cum gloata nu L-a preferat pe Nazarineanul cu fruntea însângeraată de spini, biciuit și gol, pe un oarecare Baraba, cel care știe să-și câștige faima cu fel și fel de tertipuri, ori pe prototipul lui Baraba, care speculează fiecare secundă, fiecare sentiment și orice dram din grația auditoriului, cu spirit gregar. (...)

CEZARINA ADAMESCU, Galați, redactor la revista **AGERO-Stuttgart** - art. *În amurgul lumii cuvintelor - poeme pentru ziua mâinii: ADRIAN BOTEZ, Rog inorog, poeme, Editura Salonul Literar, Focșani, 1998 – în revista ARP O carte pe zi, martie 2009*

“Scriitor de mare sensibilitate și forță creatoare, un erudit al zilelor noastre, Adrian Botez reușește a se ridica deasupra valului spumos, ce caracterizează, azi, literatura românească, încercând a-i da acesteia o mai luminată direcție, cum ar fi: curajul actului critic, înviorarea exprimării libere, care să fie bazate pe o morală creștină desăvârșită. Om de o largă cultură, prin profesie dascăl și filosof al culturii, române și universale - a mai fost dăruit, cred, de însăși Pronia Cerească, din belșug, cu harul Poeziei și al înțelegerii artelor, în general. Scriitor fecund, editează, cu mult succes și prestigiu, revista “Contraatac”, în cadrul Colegiului Tehnic “Gheorghe Balș”, din orașul Adjud, cu sprijinul ARP (Asociația Română pentru Patrimoniu)-București, fondată de venerabilul erudit român Artur Silvestri.”

IOAN MICLĂU, din Cringila/AUSTRALIA - în revista *Pro-Saeculum*, nr. 63-64, aprilie-iunie 2010 – Focșani: în articolul **ADRIAN BOTEZ** : *“Spirit și Logos, în poezia eminesciană - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textului eminescian”* (Editura Rafet, România, 2005)

„Aș aminti că trei sunt străjile Ființei poeion românești, așa cum le exprimă doina: de dor, de jale, de revoltă. Adrian Botez înscrie în expresie modernă acest triumghi, reînălțând CRUCEA CA STÂLP, într-un cvadrat care este...al Cercului. (...) Adrian Botez Poetul este criticul cu forceps, operând unde se mai poate, chiar în tumori. (...)

Când sufocarea este la cota de risc, Botez scrie cu apă de trandafir pe aripa unei adieri (...) . Asta și face. Nu arghezian, nici bacovian, ci BOTEZIAN!”

EUGEN EVU – art. *ADRIAN BOTEZ: terifiant contraatac la înrăirea umanului – sau Căinarea ca bocet la viața muribundă – în revista PRO-SAECULUM, Focșani, Anul IX, nr. 1-2 (61-62), 15 ian.-1 martie 2010*

Postfața la *RUGURI . ROMÂNIA SUB ASEDIU*, Ed. Carpathia Press, Buc., 2008

ADRIAN BOTEZ: IDEOLOGUL „NEAMULUI METAFIZIC”

Literatura lui Adrian Botez, moldovean de Nord (n. 1955, la Gura Humorului), s-a făcut cunoscută târziu, apărând dintr-o dată în conformație matură, ca și Minerva din capul lui Jupiter, și constituind – și în această ordine – „*un caz*”. Opera este întinsă, diversă și consistentă, căci autorul are nu ușurința de a scrie în manieră torențială, ci o continuă stare de trezie - și se manifestă cu atitudine cam în orice clipă definitorie. Desfășurată în episoade de unde se deduce entuziasmul, aproape antic, în a comunica - aceasta s-a exprimat, la început, cu precădere în **lirică**, unde bibliografia este relativ vastă: *Jurnal din marea temniță interioară* (1998); *Rog inorog* (1998); *Povestea unui colecționar de audiențe* (2003); *Epopoea Atlantică* (2003); *Eu, barbarul* (2005); *Crezuri creștine – 70 de sonete cruciate; Van Gogh – perioada Borinage (tumorile artei)* (2005); *Nu mai ridicați din umeri!* (2007). Însă dincolo de cantitate, **poeziile nu au vârstă și sunt cu neputință a se descrie formule de stil ori categorisire curentă. Nimic aici nu-i „modern”, după cum nici nu este „romantic” ori „clasicist” = căci, ilustrând o atitudine**

devoționistă unde stările de mari intensități metafizice aduc sufletul în pragul abisului, poetul iese din timpul evoluțiilor exterioare care, esteticeste, sunt doar convenție. Rezultă că o clasificare stilistică este și ea de nefăcut, afară numai de alăturări în asimetriile condacului, ale irmoaselor și în poetica de împiedecări emotive, cu tradiție la noi de la Dosoftei și până la Vasile Voiculescu și „*Comornicul*” lui Sandu Tudor. Muzicalitatea, deși subînțeleasă, nu-i aici nici *belcanto* și nici mecanism de simetrii perfecte în felul medieval, trubaduresc, ci denotă o muzică interioară, de cântec șoptit în maniera misticilor de Bizanț ori a cântăreților de tabără militară. Căci poetul are atitudine mai degrabă de prooroc, vituperând ori închipuind mari desfășurări învolburate pe pânze **sufletești** uneori memorabile.

Însă, mai degrabă decât poet, **Adrian Botez este un ideolog și, mai recent, un predicator profetic**, ce socotește că esențiale nu sunt „*creația*”, în aspect laic și circumstanțial - și că, indiferent de context, anumite teme și atitudini au precădere, din optica unui „*imperativ colectiv*”. Felul lui de a îmbrățișa o responsabilitate morală, ce depășește simpla condiție de „*individ*”, este radical diferit de „*individualismul*” creator, unde aventura intelectuală se impune adeseori și este preferată. Evoluția se produce treptat, însă în timp scurt și solid prin cantitate, căci și sinopticul de cărți tinde să impună atât ca număr, cât și din perspectiva acumulărilor temeinice. *Prigoniții cavaleri ai Mielului – despre poezia cultă aromânească* (2000); *Spirit și Logos, în poezia eminesciană – pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textului eminescian* (2005); *Loja Iohanică Românească – ION Creangă, ION Luca Caragiale, IOAN Slavici – pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Ion Creangă, Ion Luca Caragiale și Ioan Slavici* (2006); *Cei Trei Magi ai prozei românești (Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu, Mircea Eliade) – și Epoca Mihaelică: pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu și Mircea Eliade* (2007) – acestea sunt episoade într-o demonstrație ce privește noțiunea de „*Neam Metafizic*” aparținând doctrinarului - și care va trebui dezvoltată, cândva, într-o formă sistematică, ferită de aluviunile nevoii de analiză de text clasic. O întrevedem, de altminteri, atât în „*reconquista aromână*”, cât și în examinările de eminescologie, unde apar și cele dintâi semne clare de metodă

proprie, care este un derivat de hermeneutică, având surse în existențialismul teologic și indicii de familie spirituală în direcția lui Unamuno și Ortega y Gasset. **Totuși, abia „Loja Johannică“, una dintre cele mai strani exegeze din literatura română contemporană, dezvăluie nu atât metoda, CÂT VIZIUNEA, aceasta fiind și contribuția ce l-a afirmat pe Adrian Botez în felul unui doctrinar, mai degrabă decât al unui studios cu virtuozități analitice (totuși, DE ORIGINALITĂȚI RARISSIME!), arătând dimensiunile unei personalități ce parcă vorbește din viitor. Cercetarea este o „hermeneutică” sui-generis care, deși se situează în moștenirea lui Vasile Lovinescu, adaptează metoda cu originalitate, apropiindu-se în tangențial de Nichifor Crainic și de „trăirism”. Cutari dizertații guénoniste de aici îngăduie alăturări, însă nu confirmă o descendență de observanță strictă și nici inițieri regulamentare, ci doar lecturi de rost lămuritor. Căci autorul este un erudit, cu înclinări de conduită profetică, mizând mai degrabă pe intuiție, „istorie sub-lunară” și „porunci incontinentă”, decât pe expunerea sistematică și demonstrația făcută matematic. Kabbala, rozacrocienii, Kali-Yuga, „spenglerismul”, teosofia ottocentescă, alchimia - acestea sunt numai câteva domenii pe unde Adrian Botez a trecut cu exuberanță, fără să se dedice hotărât nici unui hermetism, altfel decât în felul unui reazem de argument util. Și privirea asupra literaturii este înrâurită de aceste perspective multiple. Opera, în ceea ce este „obiect”, e văzută ca un depozit inițiativ, o concluzie vehiculată în semne, un mesaj ocult și, de aceea, nu valoarea estetică ori locul în tabla de valori preocupă (deși se prezumă), ci descifrarea, deci revelația.**

Dar abia de aci încolo se clarifică o anumită perspectivă de natură antropologică, întărind derivațiile extrase din zestrea sursologică. Totul pornește, în fond, de la erorile de perspectivă ce despart Orient de Occident și, fiindcă prin acestea se înțeleg îndeobște Asia și Africa, ne așează pe noi (de fapt, „ortodoxia” și „isihasmul”) într-o geografie a ficțiunii ori, mai bine spus, ne exclud din istoriile universale de valori. Concluzia supără și este corectată. Dar cum? De vreme ce există „culturi exprimate” și culturi (Adrian Botez zice „spirite naționale”) „confuze”, iar noi fiind între cele puține ce au un „centru modelator”, rezultă că trecerea noastră cu vederea este greșită și reclamă corecții și

adaosuri. Ele se fac în felul unei teorii pe care, oricât pare de curios, o regăsim în „spiritul getic” al lui G. Călinescu și în „regresiunea către arhaic” și care (tradusă pe limba lui René Guénon) ar fi tradiția vârstei de aur:

„De fapt, modelul GETO-DACIC s-a întrupat în Modelul Divin Românesc: MIORIȚA și EMINESCU, din punct de vedere spiritual, s-au contopit: Modelul Divin al Cuvântului și cu cel al Hieroglifei. Când MIORIȚA tace, grăiește Hieroglifa-Eminescu – când tace Hieroglifa-Eminescu, simțim cum saltă în noi (Noi = elita spirituală a Neamului) expresia ritualului geto-dacic (condensat în MIORIȚA). Elită spirituală înseamnă SPIRITE TREZE – elita spirituală nu trebuie să fie neapărat intelectuală. (...) Elita spirituală poate reforma temporalitatea: succesiunea uitării poate fi reorganizată în ritualul Eminesco-Centric, Spiritualo-Centric. Orice gest și cuvânt al nostru poate fi «reglat», prin smerenie și anonimizare a noastră, în funcție de modelul cristico-eminescian – care face mai lesne de vizualizat spiritul-modelul pe care l-a subliniat, după ce l-a dublat, în eternitate: modelul DACIA – modelul sacru.

În felul acesta, este imperios necesar să se desfășureze istoria literaturii române: să se desfășureze treptele uitării – și să se vizualizeze cercurile concentrice ale Spiritului Național, în jurul Cercului-Revelație-Eminescu (...). Eminescu este acest Centru Interior-Golgotă, este vizualizarea în cuvinte simultane-vibrație cosmică demiurgică (căci acesta este darul GENIULUI, să re-creeze simultaneitatea de vibrație verticală, a cuvintelor orizontale, prin redarea forței interioare a Cuvântului: acest fenomen e perceput ca «forță de seducție» – de fapt, este forța de TRANSFIGURARE, întru divin, a Cuvântului) a Arhanghelului-Spirit Național.

Și, de acum, de la Revelația-Eminescu, ierarhizarea aleatorie (istorică) va fi înlocuită de ierarhizarea spirituală (anistorică): nu anii contează (ca segmente aparent cuminți-evolutive), ci apropierea sau depărtarea, pe traiectorii circular concentrice, față de Modelul Divin-Revelație EMINESCU. Variații – raportați la MARELE INVARIANT”.

Acesta este „nucleul ireductibil”, iar dezvoltările doar îl confirmă, atât în „Loja Iohanică”, cât și, mai târziu, în „Cei trei magi”. Analiza, de fapt „exegeza”, în sensul post-hermetic, nu se

poate rezuma, ci doar reproduce - dar schema doctrinară rămâne imodificabilă, în convingerea că aici am avea o „*geografie sacră*” unde, când se citește, se citește superficial ceea ce are sens mai adânc care scapă examinării grăbite ori se ignoră. Și fiindcă „*evoluția*” în sens raționalist lipsește, ci e doar o aparență de „*eternă reîntoarcere*” la originarul ocult, rezultă că nu vom avea „*etape*”, ci „*epoci*” – traducând ieșirea în vizibil a straturilor ce pre-există în forma unui soi de entelehii – denumite cu originalitate „*johanică*” și „*mihaelică*” și care vor trebui odata examinate în detaliu și cu măsurile potrivite.

Însă autorul, fiind un gânditor de înrâuriri ocultiste, ce socotește că istoria, chiar dacă aparentă, nu-i decât documentul unor „*căderi succesive*” până la „*epoca de fier*” contemporană, acțiunea cu rost de îndreptare este de la sine înțeleasă și include manifestări cu extensiune, având efecte și, mai mult ca sigur, o dezvoltare în direcția atitudinilor colective. Acestea sunt expuse ca și cum ar fi „*predici laice*”, proorociile mucenicești, ori înfăptuirile de „*prinț popular*” - și au aspecte ce țin de regimul clipei și de „*lucrarea*” posibilă în anii recenți.

Revista „*Contraatac*”, *revistă de educație, cultură și literatură, pentru elevi și profesori – îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice*, deopotrivă o armă ofensivă și o carte de învățătură în episoade, este creația lui Adrian Botez și unul din numeroasele argumente ale acțiunii sale intelectuale - iar „*Ruguri. România sub asediu*” constituie pătrunderea ideologului în imediatul vremii tulburi și conține câteva din eseurile recente de analiză socială, ce amintesc de radicalismul culturii românești interbelice, de unde autorul își extrage atât directiva, cât și miza morală. Însă ele nu pot fi înțelese în afara doctrinei pe care, la drept vorbind, o exemplifică pretutindeni, într-o campanie ca de cruciat.

dr. **ARTUR SILVESTRI**

„Ani în șir am trăit cu durere, și neputință, și lacrimă în suflet că nu voi găsi niciun poet contemporan care să fi evadat din temnița mocirloasă a postmodernismului – această epocă de Kali-yuga a artei – spre care să strig: *Iată Poetul!* și să am față de el, măcar în parte, venerația, respectul și fruntea plecată ca în fața lui Eminescu.

Mircea Dinescu a murit înainte de a se naște ca poet sau a rămas prizonier blestemului din cuvintele: „**Mircea, fă-te că lucrezi!**” - și în el nimic nu mai este poezie. Mă întreb dacă a fost vreodată; dacă era poezie ceva din „*scârța-scârța, pâinea și țărâța*” – ...atât îmi vine în minte, din poezia lui Dinescu...

Mircea Cărtărescu s-a născut puțin, a bătut puțin din aripile poeziei și apoi s-a stins din el starea de grație a versului, de parcă niciodată nu ar fi fost.

Unde e poetul?! Spre cine să privesc dincolo de postmodernism și de cuvinte goale?!... Unde să găsesc Omul ce dă sufletul cuvintelor înapoi?!...

Întâmplarea a făcut să citesc poezie scrisă de domnul Adrian Botez și să exclam fericită: Iată Poetul!

Îi scriam, într-un mesaj, la puțină vreme după ce am descoperit versul lui:

V-ați gândit ca sunteți cel mai mare poet contemporan?... Nu e o lauda fără rost. Simt trăirea, și viul, și durerea, și neputința, și țipătul spre cer în vers... Simt pământul respirând... Simt toate rugăciunile trăite, dar nespuse... Simt marea luptă a omului de a fi pe măsura Creatorului. Tot dorul de Dumnezeu și de puritate a unei generații și a unui neam îl simt...

Nu sunt cuvinte goale, ca un balast și puse fără rost și purtând titlu POEZIE așa cum face o întreagă generație de scribălăi ce își spun unul altuia <<poete>>...

Poezia e rugăciune către cer, e starea cea mai pură a unui om, iar eu simt la dvs rugăciunea și starea pură.

Da, uneori sunteți prea profund și eu nu înțeleg; alteori nu prind ideea sau nu imi merge la suflet ceea ce ați scris. Dar de cele mai multe ori simt sufletul viu al cuvintelor izbucnind ca un vulcan din vers.

De exemplu poezia "Când scrii o carte" e șocanta pentru mine. Eu nu simt așa când scriu. Nu e un cancer în mine scrisul și nici nu avortez un monstru la final când e gata cartea. La mine scrisul e o beatitudine, e stare de grație, e cel mai mare dar pe care mi l-a dat Dumnezeu. Nu crește în mine ceva monstruos, ci înfloresc în cuvinte. Durerea degetelor și a mâinii după ore în șir de scris e cea mai dulce durere. Îmi iau cu mana stângă mâna dreaptă amorțită de scris și o port ca pe un prunc, o mângâi ca să-i treacă durerea, dar

de-abia aștept să vină altă durere... Imi încep scrisul cu o rugăciune și îl sfârșesc cu o mulțumire către cel ce mă inspiră.

În "Seara vorbesc cu fratele Hristos" mi se pare totul colosal. E minunat să-ți poți arăta rănilor Lui și El să le arate pe ale Sale. Să-ți ia palma și să-ți sufle în ea pulbere de stele, să-ți ungă rănilor și să le facă să înflorească...

Aveți ceva din Arghezi, ceva din Nichita Stănescu, ceva din Eminescu - ce acum este parte a aerului ce îl respirăm și face parte din ființa noastră ca apa, e împărtășania noastră cu vis - dar dincolo de ei sunteți ADRIAN BOTEZ. Aveți o voce deja inconfundabilă... V-ați hrănit cu spiritul marilor înaintași, dar ați mers mai departe și ați găsit drumul dvs. – și acestea erau primele impresii după ce am citit puțin.

Acum, că am citit mai mult, a devenit certitudine că acele prime impresii sunt adevărate, că nu m-am înșelat. Prin slovele domnului Adrian Botez ieșim din băltirea puturoasă a postmodernismului (...) și ne mutăm cu slovele în teritoriul literaturii adevărate, unde există mari teme și înălțimi de neatins, spre care poetul, ca un Icar, vrea mereu să zboare. Poezia și-a regăsit aripile, a redevenit zbor! A redevenit rană din suflet și e scrisă cu sânge. Credința, căutarea unui sens al vieții, dorul de Dumnezeu și nostalgia absolutului, neputința, teamă – nu de moarte, ci de viață trăită fără rost și fără a te fi ridicat vreodată la înălțimea a tot ceea ce a pus Creatorul în tine, mizeria lumii oglindită în vers – dar nu spre râia mocirloasă, din cuvintele tembele (e o blasfemie să le numesc poezie) ale lui Gălățanu, ci spre "florile râului" ale lui Baudelaire, sau "mușegaiurile" lui Arghezi - înflorește ca soră de slovă și de durere, în versul fratelui meu de cuvânt, Adrian Botez.

Mereu e o căutare a lui Dumnezeu, cu care vrea să facă pace în poezia "Pax", și a sinelui, o nostalgie, până la lacrimă, a absolutului pierdut - și mi se pare că, prin poezie, are loc regăsirea, împăcarea, liniștea, măcar în parte. Poetul Adrian Botez e o îngemănare stranie și sigur dureroasă, de dor de Iisus și de a fi Don Quijote pe pământ. E crudă soarta de a fi răstignit între raiul poeziei (prin care cauți Mântuitorul) și rătăcirea prin lume, ca un om prăpădit cu o mârțoagă. Poete, nu fi trist de soarta ta! Gândește-te că se putea infinit mai rău: **Ce te făceai dacă erai Mihail Gălățanu?!...**

Vezi acum, poete, ce mult te-a iubit Dumnezeu!?... Te văd în vers, te simt răstignit între coroană de spini și moartea lumii și nu pot decât să suspin și să spun că și eu știu cum este să fii ceva fără nume ce nimeni nu a mai fost (...).

(...) Singur, devine rege peste gânduri, peste cuvinte și cu ele reclădește lumea. E în poezie totul: apa, cerul, lumină, credința, mântuirea, răstignirea, dorul, iubirea, și poetul scrie cu patimă, cu furie - de parcă s-ar termina timpul și el încă nu a terminat de născut lumea lui de cuvinte. (...) Obsesiv, apare în poezie **aripa**, ca organ vital ce leagă poetul cu cerul – dar, până la cer, mai întâi îl învață zborul. (...) Rugăciunea e magistrală; poetul se roagă lui Dumnezeu să-i scoată aripa de sub prăduirea viermilor ca s-o poată iar închina cerului și în felul acesta ea devine o axis mundi între om și Creator. Sentimentul meu e că aripa ar fi sufletul omului ce trebuie să fie salvat de la distrugere, de la moarte (...).

Poezia, harul - nu vin oricum și la oricine (...) - poezia e o lovire de Dumnezeu, o întâlnire cu demiurgul ce doare ca în cer. Pentru cei ce scriu cu sufletul, cu inima ca o rană, pentru cei ce cred că scrisul e religie și ține de sacru - sunt normale teama și țipătul mut către cer (...). Poete, dacă eu îți aud glasul, eu care sunt o măruntă făptură a lui Dumnezeu, poate și-l aude și EL. Dacă eu plâng de versul tău, nu spun că plâng și Dumnezeu, dar sigur cade în palma Lui lacrima mea născută din poezia ta. E destul, poete, ca să știi că numele tău va rămâne!? E destul ca să se atenueze puțin teama?!... A-ți fi frică atunci când scrii, că slova ta nu s-a adăpat din curcubeu și nu a atins cerul, e normal, am și eu aceeași teamă.

(...) Nu se închină lumii poetul, chiar dacă îi face oglindă ei scriind, căci scrisul este o cale între poet și Dumnezeu, nu între poet și lume (...) - scrisul se naște, nu din cuvinte bolborosite aiurea de un om singur, fără conștiința sacrului și a eternității, și care se visează demiurg, când aruncă zoaie peste cuvinte, ci se naște miraculos (...) Ce frumos! Ce înalt! Eu nu mai am ce să spun despre un asemenea vers, căci cuvintele mele ar fi o întinare. Între poetul inspirat și Dumnezeu - nimeni nu are voie să se bage. Citesc cu sfială, ca pe o rugăciune, și ascult muzica ce se naște din tăcerea de după vers.

(...) Uneori Poetul e dur, e inchizitorial, e fanatic, dar cum să fii altfel, când vezi că se intră cu bocancul, pe aurul cuvintelor limbii române, pe graiul lui Eminescu?! Cum să fii când se distruge țara, când pleacă pruncii de acasă, când nu mai știi în ce să crezi?! Cum

altfel să fii, în vremuri în care lumea pare că și-a pierdut busola?! Cum să fii, când se pune lacăt pe vis și se rup toate aripile și se distruge Credința!? ...În vremuri din astea se nasc oameni – puțini, e drept – care propovăduiesc, ca Sfântul Ioan în pustiu. Slujesc, cu slova, pământul și neamul cărora le aparțin - și naționalismul e ca o flacăra vie și e o cale, în vremuri în care se pare că nu mai avem nimic sfânt. După ce am citit un articol de publicistică i-am trimis domnului Adrian Botez următorul mesaj:

Dur, inchizitorial, dar adevărat!

Vedem că e rău, vedem că mai coborâm mereu câte o treaptă în jos și nu putem decât cu slova să slujim pământul ce ne ține și neamul ce ne este leagăn. Sper să nu ne judece niciodată copiii și urmașii că nu am făcut tot ce am putut. Și din mormânt o să mă apar: nu am spus "da" oricât am fost de flămândă, nu am spus "da" nici când mi-era gura uscată de sete, nu am spus "da" nici măcar când mi-au condamnat cuvintele la moarte deși în ele locuia viața adevărată și spiritul acestui pământ... nu am spus "da" niciodată, dacă "da"-ul era împotriva credințelor și valorilor mele! Șoparile ce conduc astăzi visându-se igoane sacre pot să ne rănească oricât ca nu mai doare, doar copii, doar urmașii să nu o facă... Ei să înțeleagă că am fost împotriva valului când totul se demola... Tot ei să spună dacă a fost mult sau puțin asta...

Cred ca suntem de aceeași parte a baricadei, profesore!

Patriotismul e religie sfântă, e datorie și e cale. Două tulpini întregesc omul și poetul Adrian Botez: credința și patriotismul și niciuna nicaltul nu sunt vorbe goale, ci sunt sângele ce îi curge prin vene, sunt respirația ce îl însuflețește, sunt rațiunea lui de a trăi. Toată poezia lui îmi spune că fără patrie, fără străbuni și fără credință el nu ar putea trăi. Am vărsat o lacrimă amară și nu am mai găsit niciun cuvânt – eu care de obicei am cuvinte și le folosesc ușor - de scris citind: “**Rugăciunea unui copil**” (...). Să mai întreb, să mă mai mir cum ți-a venit, poete, să pui alături durerea neamului meu, de toți călcat - de sublimul vers al **Mioriței**!? Cum ți-a venit să plângi atât de frumos cu vers!?... Știu, poete... Știu... Plânge pământul și străbunii în tine plâng - și nu te lasă să taci... Și dacă ai omori vocea din tine, ar fi păcat, păcat de moarte, și nu ai mai găsi mântuire.

...Normal că este prezentă și “*tema dragostei de natură*” (...), ca la orice poet mare. “**Se-nalță munții pân’ la nimb de nori**”

e o simfonie de cuvinte ce îmi da o stare de beatitudine, de extaz (...).

Iubirea și iubita țin și ele de un teritoriu al sacrului (...) și eu nu mă mir deloc că, iubind, poetul căuta raiul. Muzicalitatea versului, cântecul aproape de beție a fericirii completează perfect imnul de slavă închinat iubitei ce e slăvită, chiar și dacă stelele s-ar prăbuși, chiar și dacă ar cădea foc peste case, căci iubirea e mai puternică și mai veșnică decât timpul.

(...) Tema dominant-esențială a poeziei domnului Adrian Botez este **crediința - raportarea la divinitate**. Toate celelalte teme pălesc sau sunt mici, prin comparație cu tumultul și vibrația înălțător-sfășietoare a căutării căii spre Cer.

(...) Îmi place până la a nu mai ști de mine muzica din poeziile: **“Prigoană de doină”**, **„Cântecul cavalerilor rourei”**, **„Licornul”**, **“Doina ghiocului”**, **“Venit-a ceas”**, **“Rugăciunea unui copil”**. Este în ele dulceața pură a versului popular, în special a doinei și eu nu mai știu de citeșc sau cânt, căci undeva, în inima mea, versul a devenit una cu cântul.

(...) Mă apropii de sfârșitul călătoriei mele prin lumea poeziei domnului Adrian Botez. Nu știu cu ce cuvinte să închei. Nu sunt critic literar **„profesionist”**...M-am apropiat de versuri cu sfială și cu teamă. Nu am vrut să strivesc nimic... Am săpat prin cuvinte înțelesuri și taine. Am visat, am zburat și am plâns cu fiecare vers. Am simțit răstignirea între lume și Dumnezeu, am simțit frământarea, căutarea, zbaterea neputincioasă în fața sorții, i-am simțit iubirea pentru acest pământ și dorul ca o sete de Iisus. Am simțit toate astea - și totuși nu știu cum să închei... Am să las versurile poetului să facă încheierea. E mai frumos versul lui decât orice cuvânt de-al meu. Citește cu sfială, dragă cititorule... Te vei împărtăși cu Har și vei întâlni un **OM** vertical (...).

11 iulie 2010

**LUMINIȚA ALDEA, art. SCRISUL CA DESTIN -
Impresii legate de poezia domnului Adrian Botez – în revista
electronică Romanian VIP – revista românilor de pretutindeni,
Sydney/AUSTRALIA, 12 iulie 2010**

NU POT TOMNI...

[...] **MAESTRUL DE CEREMONII** Adrian Botez [...] este cel coborâtor din Septentrion, cu herb voievodal în pecetea Cuvântului, ursit de ursitoare ușor, legendar și angelic, pe bună dreptate, **CEL MAI BUN** (!!!) din generația noastră! (a se vedea că și eu, cu modestia de rigoare, mă „*trag*” din secolul trecut, ba chiar din mileniul trecut!)..

Desigur, și cându-i supărat și scârbit de slinul șișurilor primite fățiș sau pe la spate, sub forma zâmbetului deocheat, Maestrul găsește puterea (nu-i da, Doamne, omului cât poate duce!) să-și desferece baierile Harului, cu care a fost dăruit de Cel de Sus, încă înainte de a veni în **LUMEA CEA REA**, și să toarne, în slove de foc și de aur, povești nemaipomenite, despre lucruri adevărate și oameni altfel, să rostuiască lumi și perspective numai de el văzute, să cânte, până la sațietate, despre miturile primordiale - pe care, orbi fiind, noi nu le vedem nici dacă „*le-atingem cu mâna*”, să-și dăruie Românilor inima sa, mai mereu încrustată cu mireasma basmelor coborâtoare din Țara Bucovinei (trecute pe nedrept într-un ochi străin), să mute și munții din loc, cu credința sa în Absolutul Ființării Hristice!

Cu „*cartea cărților*” **EMIL BOTTA – ÎNCHINĂTOR ÎNFRÂNT EMINESCULUI...?!**. **ARHEII EMILBOTTIENI**^[1], apărută în 2015, la Editura Rafet din Râmnicu Sărat, Adrian Botez se-nchină pământurilor (și subpământurilor!) care l-au adoptat și aduce la „*judecata de apoi a poezilor*” o personalitate de excepție a culturii române, un maestru al generației ce deschidea șirul anilor '30, un artist total. Îl numim aici pe marele actor tragic **Emil Botta** care, împreună cu fratele său, Dan Botta, sunt surprinși în viziunea genialului hermeneut ca „*aplecându-se, într-o adâncă reverență, în fața Duhului Protector al Valahilor – EMINESCU – ... reverența lor neînsemnând, nicidecum, epigonism, ci creativitate, originalitate, complementaritate, față de Demiurgul Logos-ului Valah*”. În viziunea anteică a lui Adrian Botez, **Orfeul Întunecatului April** (o spunem cu toată convingerea!) debutează și perseverează în proiecția inconfundabilă a unei poezii existențialiste moderne, atinse de morbul „*morții și al neputinței*”, dincolo de bine și de rău, impresionantă prin tușa groasă, cu care aproape că

violentează roșul sângelui și albastrul speranței, de pe măștile carnavalești, cu care ornează scena turnantă a imaginarului poetic.

[...] Îi dăm dreptate lui Adrian Botez, care consideră imaginarul emilbottian ca fiind aflat sub zodia **Logos-ului primordial**, izvodit *“fără sațiu”*, din proiecția arhetipală a **LUMII PROTOVALAHE**, înțeleasă, mai apoi, justificat, într-o multiplă *“cetire”* de operă-unicat, ca o *“CĂLĂTORIE (“călătorie”* făcută în tihnă, reculegere și meditație!), **PRIN GRĂDINA ARHEILOR PARADISIACI - GRĂDINĂ vădită nouă de către Magul EMIL BOTTA - și folositoare, în primul rând, pentru AUTOCUNOAȘTERE, dar și pentru cunoașterea Neamului Metafizic al DACO-VALAHILO!**... **AFERIM!**

[...] Și spune Înțeleptul Magistru, în cartea sa, pentru cine vrea să-l asculte: *“Cine este aparentul non-eu, cu febrilitate asiduă cultivat și susținut, în acțiunile sale - de către eu? Este personajul bizar (bizar în poemul acesta, bizar și în mitologia românească): CUC. Spuneam undeva, referitor la Cucul - însemn funerar, ca pasere-suflet: “În ceea ce privește denumirea păsărilor de pe morminte, cel mai potrivit s-a dovedit a fi cel de “porumb”... la denumirile tradiționale se adaugă un repertoriu îmbunătățit, din care nu lipsesc: “paserea neagră”,... rândunică”, ...simbol, probabil, al vieții fără de sfârșit, îngemănată cu puritatea cerului senin. Nu vom ști niciodată!”*

Și mergem, mai departe, potrivit datoriei Celui *“veghețor, întru cele hermetice/hermeneutice”*, ca *“să deslușim, în cele de mai jos, Mișcarea (Simbolică) a Arheilor!”*... Și iată cum Lumea operei literare emilbottiene se confundă, indubitabil, cu arheii plener identificați de strălucitul Explorator, chiar și pornind de la simple repere înscrise, iscusit, în potirul lirismului atent măiestrit. Într-o *„inscripție pe marmura nopții”* (ce frumos!!!) respirația reveriei și nu spaimele necuprinsului se insinuează ca o pală de Duh ocrotitoare, copleșind benefic trăirile sufletești și nemărginirile imaginației trăite ca un jalon necesar al catharsisului. Bine zice Adrian Botez: *“Nu credem să i se fi închinat nopții o mai măreață și expresivă odă, în vreo literatură a lumii. Nici Novalis, nici Leopardi nu ajung la o esențialitate atât de mare a Arheilor Nopții! De la ODA CĂTRE LUNĂ, din prima parte a Scrisorii I a lui Eminescu, nu s-a scris ceva tot atât de complet și înalt”*. [...]

[...] În **ULTIMUL CUVÂNT AL AUTORULUI** găesc o însemnare care “*mă seacă la inimă*”. O prezint, trunchiat, fără să-i scad din superbitate: “*EMINESCU este MUNTELE MERU al Cosmosului Spiritual Valah. EMIL BOTTA, în schimb, este atât de preocupat, atât de absorbit de propria-i Muncă și Imagine-a-Muncii Interioare-întru-Arheicitate, încât abia ai răgazul vieții să-i descifrezi Labirintul pe unde trudește și să-i marchezi etapele traseului – spre a nu te uita, pe tine însuși,... Pe Emil Botta trebuie să-l accepți, ca Poet-ORFEU, așa cum este*”.

Cred nestrămutat și cu încrâncenare că această **CARTE**, **unicat în literatura de specialitate**, s-a fost scris **PLÂNGÂND!** Pentru că Adrian Botez este un mare **CĂRTURAR!** **SPIRIT ENCICLOPEDIC!** Despre **DUMNEALUI** se spune că trudește buchea cărții douăzeci și cinci de ore pe zi! Când nu citește, scrie și, când nu scrie, își cântă în gând poeziile, care îi dijmuesc, neîncetat, făptura. Cât stă de vorbă cu tine la telefon, poți fi sigur c-a mai însăilat niscaiva versuri pe care “*se bat*” redactorii de revistă, în zilele următoare... Așa cum îi plăcea să spună bunului meu Prieten Valeriu Filimon, „*Adrian vine pe lume cu ce i-a pus mămuca lui în traistă, încă de la naștere: HAR mult, îndulcit cu dor de Moarte!*”

Că de aripa Duhului, a avut Dumnezeu grijă... Și-acum, când plânge Poetul, fiți siguri că Domnul îi pune mâna pe creștet și... plânge și El! Și-amândoi plâng, cam mult, în ultimul timp, mai ales de când Domnul plânge în... **LIMBA ROMÂNĂ...!!!**

prof. **Dan SANDU**, Berzunți-Bacău/**ROMÂNIA** – în revistele “**ARMONIA**” – [Saltmin Media](#)/SUA și CANADA, precum și în revista “**SINGUR**”/Târgoviște/**ROMÂNIA**

[1] - Adrian Botez, “**EMIL BOTTA – închinător înfrânt Eminescului...?! ARHEII EMILBOTTIENI**”, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015.

CÂND DIAMANTELE SE FISUREAZĂ...

Constantin Stancu

Adrian Botez prezintă sensurile existenței în volumul de versuri *Cartea profețiilor*^[1], acele sensuri care luminează ființa, o înobilează și deschide noi perspective sufletului dornic de inițiere. Este un curaj spiritual ca în vremuri din urmă, vremuri de cădere, să mărturisești despre profeție, despre taina ei, despre perpendiculara pe gând, pentru a da forță gândului.

Poemele scriitorului vin dintr-o convingere profundă în valorile creștine, asimilate prin prisma personalității sale, modelate de suferința proprie, de boala proprie, de luminarea care luminează pe oricine caută matricea, esențele - **dimensiunea Cestică**.

Toate sunt dinamizate prin mijloace literare aparent clasice, atinse de formele moderne ale revoltei artistului, împinse la ultima limită: **MANE, TEKEL, FARES** („*Numărat, cântărit, împărțit*”).

Zicerea aceasta de **veghetor** se structurează unitar în patru părți: *Cartea profețiilor*, *Cartea glasurilor*, *gesturilor și tăcerii*, *Cartea descântecelor*, *Cartea apocalipsei*. Este o structurare cu semnificații, sunt patru Evanghelii canonice, ființa de lângă divinitate are patru fețe, lumea are patru dimensiuni, patru sunt direcțiile pământene pentru a focaliza în direcția verticală a credinței.

Profeția este despre cel născut într-un timp precis, despre judecată, înger, zi-noapte, Hristos-Viața, flori sub cenușă, armonia divină, lucrătoare.

Dinamica lumii vine din zicere, din gest, din mărturisirea simbolică și una liniară, culminând în **tăcere** ca mărturie deplină a celui care zice luminos. Iar glasurile sunt glasurile apei, liliac cu gară pustie, om, moarte, artă, moartea și forma supremă a zicerii: tăcerea, motiv preluat din Scriptură (*Cartea Ezechiel*), cu profunde trimiteri spre viitor.

Descântecul, ia locul psalmului în **Ținutul Carpatic**, e legănarea naturii, a munților, atingerea umbrei de brad, tristețea realității, prezența Divină...

Ultima carte este cartea pedepsei, dar și descoperirea perfectă a lui Hristos, bazată pe stâlpii de rezistență a creației: voința, ordinea, iubirea, cântecul la margine de lume.

Mesajul de ansamblu a întregului volum este arborescent, trimițând la copacul vieții și al morții, la copacul cunoașterii binelui și răului. Versul pendulează între tandrețe și imprecizie, adună cuvinte luminoase și vorbe de lut, uneori de noroi, revolta artistului în fața căderii este reală, bucuriile simple umplu poemul, marile motive ale culturii române sau universale sunt prelucrate atent și necesar într-o profetie necesară. Din acest punct de vedere, Adrian Botez își asumă riscul de a merge la limită, acolo unde poemul poate exploda în vocale sau consoane. Există la acest poet energii pozitive, dar și unele negative, profetia nu este una comodă, scriitorul are menirea de a zice, de a tăcea, de a mărturisi cumva adevărul și frumosul, de a accepta judecata divină, ca ultimă instanță, depășind instanțele umane... Se pune o presiune extraordinară asupra celui care trebuie să zică lumii taine. E vremea împărțirilor, a cântăririi inimilor, a numărării celor dedicați... Dumnezeu este activ în poem și-n lume... O mână, brusc, scrie pe inima ta verdictul din care nu poți ieși, sentința-cerc din care nu poți evada, cuvinte venite din altă lume pentru lumea aceasta în petrecere, în fast și glorie mundană...

(...)Deși cartea se deschide profetiei, aceasta este concretă, vine prin om ca zicere divină.

Sunt puse în lumină necesitatea jertfei, carnea care doare, povara dureroasă, în acest drum pe pământ doar Hristos, călăuza...

Viziunea poetului se împletește cu cea a profetului (...). Poemul este dens, simbolistica profundă, străbate istoria credinței și istoria lumii, văzătorul devine desăvârșit, cum numai Hristos **ESTE**. Vederea aceasta în patru dimensiuni este de natură divină, poetul o prinde în cuvinte, atrage atenția asupra viziunii, e posibil ca omul să vadă până la urmă, dacă își asumă starea perfectă, în adevăr...

(...) În lume există lucruri desăvârșite, floarea are o taină a albului desăvârșit, învierea vine din izvoare, e o nuntă mistică în nori, comoara armoniei divine se mărturisește în nuntă, în fecioară... - **Taina florii**

Este un glas al apei, apa curgătoare de la lume la lume...poetul scrie pentru creație în ansamblu, e un scris cosmic, literele sunt îngeri...

Zicerea metafizică este prezentată în poemul *Rezolvarea metafizicii*, **lăuntru** care este taina, toți dau din umeri, nu înțeleg, dar sunt intrigați de metafizica interioară a omului atins de har...

(...) În aceste poeme se simte lirismul unui poet pătruns de vers. (...) Poemele au grafia modernă a celui care se revoltă pe realitatea imediată, cuvinte fără literă mare, versul frânt, modelat de durerea nespusă, dar în prezența numelui divin scris corect cu literă mare, aduce în mod clar la stilul vechilor profeți, care dădeau cinst Creatorului, iar în limba ebraică veche, se știe, existau cuvinte speciale, folosite doar pentru a mărturisi pe Dumnezeu, era ceva tainic, devoțiunea celui care scria era perfectă, smerită, o smerenie necesară, pentru ridicarea din noroiul vorbelor zilnice...[...]

Adrian Botez, pornind de la modul de a fi a unui profet, merge până la capăt în volumul acesta, exemplele sunt preluate din *Vechiul Testament*, din scrierile proorocilor mari sau a proorocilor mici, influența este penetrantă, acolo imaginile sunt mult mai șocante, pentru a se pune în lumină voia divină. De fapt, specific scrierilor profetice, este modul de a privi lucrurile, prin Ochii lui Dumnezeu și, atunci, se poate observa nivelul căderii, a păcatului care face ravagii în ființa umană. Pentru poet, însă, este necesar a se reacheza pe viziunea creștină a Noului Testament, de a vedea lucrurile prin Ochii lui Hristos, iar Adrian Botez depune acest efort vizionar, trimitând mereu la Mântuitor, ca Salvator Universal. [...]

Volumul merită un studiu mai atent, temele, motivele, zicerile și tăcerile artistului sunt calculat puse în operă [...] instinctul de văzător al lui Adrian Botez nu-i dă pace, este instinctul poemului încarnat...

Sunt legături de cuvinte care dau forță poemelor: catedrala nerostitului cântec, nu e pace - e prea multă depărtare, miros de zei la masă, streășină de suflet, miros de stea, buzele arzând de tăcere, furtuni de pășări, cutremure de verde, e atâta beznă în gândul zilnic, matematica ordine a cântecului...

Vine vremea: **MANE, TEKEL, FARES!** Poetul nu pune pe nimeni să i se închine, este fulger și devotat al Luminii de Spadă, cade universul real care împiedică privire, apoi se deschide panorama, de dincolo de realitatea imediată...

(...) Temele finale se dezvăluie: nunta, cavalerii eterni, moartea fără de nume moarte, profetul pierdut, speranța, eonii... Profetul își găsește locul într-o lume fără de profeți, poemul l-a preschimbato, lumea este eonul...

[...]

Despre Spiritele Iubirii (Serafimii), Adrian Botez are revelația:
„peste iubirea de Dumnezeu – doar/misterul adânc: Dumnezeul Fețelor/Trei”

Constantin Stancu

31 mai 2011, în revista *Agero-Stuttgart*, săptămâna 43/2011

[\[1\]](#) Adrian Botez, *Cartea profețiilor*, Editura „Rafet”, Râmnicu Sărat
- 2010

CUPRINS

I-MISTICA IERNII

- 1-Mistica iernii (I).....
- 2-Mistica iernii (II).....
- 3-Mistica iernii (III) – E vară-n tot mai iarna mea...
- 4-Mistica iarnă (IV) – fără crezământ.....
- 5-Puşcăria dragă.....
- 6-Jerpelită iarnă – jerpelită lume.....
- 7-Ruşine posthibernală.....
- 8-Iarnă a fost – şi vine mereu iarnă.....
- 9-Adevăr.....
- 10-Peisaj montan final.....
- 11-Primăvara ce-a venit e-un alt soi de iarnă.....
- 12-Catrene de noapte.....
- 13-Primăvară curvară.....
- 14-Străinul.....
- 15-Iarna lumii.....
- 16-Iernatica vară – când toate-s ruine.....
- 17-Copaci de cenuşă se scurg în rigole.....
- 18-Mustrarea lunii.....
- 19-Aflat-am cartea lumii.....
- 20- Rugăciunea.....
- 21-Nou Imn Creaţiunii.....
- 22-Spânatic gând – fără temei ori şart.....
- 23-Dorinţă de dimineată.....
- 24-Preagunoiere solitudinii mute.....
- 25-Semne (cântec din Ardeal).....

- 26-Baladă (din Ardeal).....
- 27-Cosânzeana.....
- 28-Orfanul din lună.....
- 29-Am ajuns floare-n colind.....
- 30-Colindul.....

II-RĂZVRĂTIRE ÎN GENUNCHI

- 1-Răzvrătire în genunchi.....
- 2-Propunere.....
- 3-Vin hingheri de peste deal.....
- 4-Eu grele draperii am tras la suflet.....
- 5-Călugării cei roșii.....
- 6-Gol Orbului din Lună.....
- 7-Nu-Ți mai ajungi să fii: doar demon și călău....
- 8-Penibil.....
- 9-Încrederea-i otravă ticăloasă.....
- 10-Paradoxuri de limită.....
- 11-O discuție cu Vânătorul.....
- 12-Cabotinism.....
- 13-Mizerie printanieră.....
- 14- Noi suntem morți – 'nainte de-a fi vii.....
- 15-Discuție pe stomacul gol.....
- 16-Amară – oarbă viață fără felinar.....
- 17-Mă caut.....
- 18-Autodefinire.....
- 19-Toate registrele sunt la El.....
- 20-Exces.....
- 21-Viziune de Paște.....
- 22-Supremul paradox.....
- 23-Sacre disoluții.....

- 24-Bilanț dezastruos.....
- 25-Tarot.....
- 26-E noapte – se îngâmăfă durerile din lumi.....
- 27-N-am cui să spun – în miezul zilei – “*rămas bun*”....
- 28-Alo! – aici e iadul!.....
- 29-Rost rătăcit.....
- 30-Discurs (în curs) despre moarte.....

III-SFAT CU HRISTOS

- 1-Sfat cu Hristos.....
- 2-Descântec.....
- 3-Crist-Certitudini.....
- 4-Ce-i roada? – ispășire în icoană.....
- 5-Mistica petalei.....
- 6-Dimineată în munți.....
- 7-Ridică, Doamne!.....
- 8-Aștept, aștept o nouă primăvară.....
- 9-Mă simt atât de singur – cu îngerii la geam.....
- 10-O, Doamne, nu căta urât spre mine.....
- 11-Cu Tatăl meu.....
- 12-Chiar niciun anotimp nu m-a citit.....
- 13-Mi-ai dat viață – nu mi-ai dat iubire.....
- 14-Contradicții flagrante.....
- 15-Într-unii cresc copii – în alții – tumori.....
- 16-Paște paradoxal.....
- 17-Singur să fii – dar să nu-nnebunești.....
- 18-Hristoase – veșmântat în Patria și-n Zaua Dreptății....
- 19-Dorința.....
- 20-Muma.....
- 21-Așteptând.....
- 22-Rugăciune.....

- 23-Cartea – nesfântul meu zidar.....
- 24-Cititor și scriitor.....
- 25-Sinucigașul.....
- 26-Lumea cealaltă.....
- 27-Vals funest.....
- 28-În templul pădurii.....
- 29-Narcis-Creația.....
- 30-În loc de prohod al Poetului.....

IV-DINCOLO

- 1-Glasuri în noapte.....
- 2-Mărturisire.....
- 3-Mi-este somn și dor de lună.....
- 4-Partidă pierdută.....
- 5-Dincolo.....
- 6-Taina.....
- 7-Scrisul.....
- 8-Existență umană.....
- 9-Luntrea.....
- 10-Vreau.....

EPILOG.....

- Cine este Adrian Botez?.....
- Referințe critice (drastic selectate...).....